

Kamelot op de Camping

(April 2019)

Dolle Komedie door

H. COOREMANS

© H. COOREMANS

't Serclaesstraat 11

1740 Ternat

02/582.09.48

hedwig.cooremans@telenet.be

Users/telenet.be

ALMO bvba

Jan van Rijswijcklaan 282

B-2020 Antwerpen.

Camping Pondorosa.

Twee caravans die mekaar net niet raken. Tussen de twee is een heel smalle doorgang.

Ene zijde (Cour): in- en uitgang van de camping.

Andere zijde (Jardin): naar de Grote Vijver en De Bosjes.

* * * * *

De caravan links wordt bewoond door:

- * **Cesar Vitseroel.** Eigenaar van een kleine winkelketen.
- * **Dahlia.** Zijn echtgenote. Kapster van beroep. Zwaar gekapt en geschminkt.
Ze zijn beiden erg excentriek en lopen gekleed in opvallende kleren en kleuren.

De caravan rechts wordt bewoond door:

- * **Armand Solleveldt.** Winkelbediende.
- * **Violet.** Zijn vrouw. Verzot op orde en netheid. Lijdt aan het veegsyndroom.
Ze zijn beiden eerder gewoon en dragen nogal kleurloze kledij.
- * **Het Rare Mannetje met de Hoge Hoed.** Niemand let op hem. Hij bekijkt de wereld steeds vanop wankele afstand. Mimet (bijna) alles. *(Mag ook een Raar Vrouwtje zijn.)*
- * **Felix Schaepdrijvers.** Campinghouder. Ritselaar.
- * **Commissaris Pieter Peutermans.** Doet alles volgens het boekje.
- * **Agent(e) De Petter.**
- * **Dief.** Maakte van zijn hobby zijn beroep.
- * **Brandweercommandant Puymsteen.** Een vrouw voor wie elke man plat achterover valt zodra ze haar helm afneemt.
- * **Twee Verpleegsters.** De ene heet ook Puymsteen en de andere waarschijnlijk niet.

* * * * *

- * Bepaalde rollen kunnen zowel door m. als door v. gebracht worden.
- * Replieken tussen haakjes (...) worden terzijde gezegd.
- * // of /// betekent dat twee personen tegelijk spreken.

DEEL EEN

1.

Het Rare Mannetje met de Hoge Hoed komt op met een minicactus. Hij kijkt met een beate glimlach voortdurend richting publiek, stommelt de scène over en gaat aan de andere kant af. Onderweg ontwijkt hij handig een steen die uit de grond steekt.

Dan komt Felix op, gevolgd door Violet met een kleine rolwagen en een bezem. Ze stapt resoluut naar een caravan.

FELIX. Excuseer, mevrouw. Die caravan is bezet.

VIOLET. Maar meneer Schaepdrijvers, dit is verschrikkelijk!

FELIX. Zeg maar Felix, mevrouw. Mijn oprechte excuses.

VIOLET. 't Kon zeker niet kleiner?

FELIX. Dit is de caravan die u toegewezen werd.

VIOLET. Deze hier is duidelijk groter.

FELIX. Ik garandeer u dat hij precies dezelfde afmetingen heeft. *(Hij ontsluit de deur.)*

VIOLET. Dat kan niet.

FELIX. Het is uw echtgenoot die een caravan in deze prijsklasse heeft besteld.

VIOLET. Ik had mijn echtgenoot nochtans duidelijke instructies gegeven, maar hij zit zo op zijn centen dat hij zijn toiletpapier langs twee kanten zou gebruiken. Is er een mogelijkheid dat deze mensen met ons willen ruilen? Misschien vonden ze bij hun aankomst dat deze caravan groter was en gaven ze aan hem de voorkeur. Dan nemen wij die van hen.

FELIX. Ik vrees dat alles anders geregeld werd, mevrouw.

Violet zet haar spullen aan kant en inspecteert, met een zuur gezicht, de caravan van kop tot teen. Ze kijkt door het raampje.

VIOLET. Veel en veel te klein... Is hij schoon?

- FELIX. Sorry?
- VIOLET. Meneer begrijpt geen Nederlands.
- FELIX. Jawel, mevrouw. Maar ik weet niet... Eh...
- VIOLET. U bedoelt dat u niet weet of de vorige bewoner – dat is de persoon die deze caravan vóór mij heeft bewoond – hem achtergelaten heeft zoals de volgende bewoner – dat ben ik, mevrouw Violet Solleveldt, de persoon die volgt op degene die deze caravan het laatst heeft bewoont – hem zou willen. Want als er iets is waar ik het binnenstebuiten van krijg, dan zijn het onhygiënische caravans op campings waar iedereen zomaar hotsebots zijn zin mag doen. Weet u, meneer, welke de grootste en de belangrijkste menselijke eigenschappen zijn?
- FELIX. Felix! Euh... Ik denk...
- VIOLET. Dat is – denk ik – uw probleem, meneer Schaepdrijvers: u denkt niet, anders zou u mij het antwoord direct gegeven hebben.
- FELIX. ...
- VIOLET. Orde en netheid, meneer Schaepdrijvers, zijn de grootste en de belangrijkste menselijke eigenschappen! Orde en netheid! Onthou dat! (*Ze begint te vegen.*)
- FELIX. Dan kan ik u gerust stellen, mevrouw Solleveldt. Orde en netheid primeren op camping Pondorosa! Ons materieel is zo goed als nieuw en mijn hygiënische controles ook. Niemand verlaat mijn camping zonder dat hij zijn verblijf met stoffer en blik onderste boven heeft gekeerd.
- VIOLET. Jaja, 't is al goed. Ik zal u maar op uw woord geloven.

Violet denkt plots ergens aan, gaat richting ingang camping en tuurt in de verte.

- FELIX. Scheelt er iets, mevrouw?
- VIOLET. Poekie?! Waar zit ge?! Poekie-ie!!
- FELIX. Mag ik er mevrouw aan herinneren dat het houden van honden op Camping Pondorosa volgens het reglement is toegestaan, zolang de dieren aan de leiband worden gehouden.
- VIOLET. Ik riep mijn echtgenoot.
- FELIX. Uw echtgenoot?
- VIOLET. Weet u niet wat dat is, een echtgenoot? Of... toch?

- FELIX. Nee, mevrouw, dat weet ik niet! Probeert mevrouw soms grappig te zijn? (Volgens mij is 't mens volslagen onnozel.)
- VIOLET. Het is eerder mijn echtgenoot die grappig probeert te zijn, meneer Schaepdrijvers, want ik ben hier samen met hem gearriveerd en hij valt nergens te bekennen.
- FELIX. Misschien hebt u hem onderweg verloren. Of hebt u hem thuis laten liggen.
- VIOLET. Meneer probeert zeker grappig te zijn? (Volgens mij is de arme duts zo goed als onnozel.) (*Verdwijnt naar de ingang van de camping.*)
- FELIX. Niet bepaald. Maar een grapje moet af en toe kunnen. Kent u die van... (*Af.*)

Cesar en Dahlia komen links op. Dahlia draagt een grote zak van een chic merk.

- DAHLIA. Bolleke, ik heb u al gezegd dat het mijn schuld niet is, want ik kon het laatste cijfertje niet lezen. Het etiket was slecht gekleefd. Daarom.
- CESAR. In 't vervolg toont ge dat eerst aan mij. Dan ben ik er zeker dat ge geen nodeloze uitgaven doet. Dit is een flinke hap uit ons vakantiebudget. Ik zeg het u maar.
- DAHLIA. Maar, bolleke...
- CESAR. Niks te *maar bollekes!* Mijn centen ben ik kwijt, bijgevolg zijn we genoodzaakt ergens anders te beknibbelen!
- DAHLIA. (*Lachend.*) Maar schatje toch. Trek niet zo'n gezicht. Ge zijt niet voor niets Cesar Vitseroel, stichter, eigenaar en ceo van de gekende *Vitseroel Warenhuisketen*.
- CESAR. Niet overdrijven, poppetje.
- DAHLIA. Voor een keer moet ik u gelijk geven. Twee piepkleine winkeltjes waar we amper volgens onze stand kunnen van leven. Anders zou ik als kapster mijn voeten zo niet moeten afdraaien! Dan zeg ik het nog beleefd!
- CESAR. Ge vergeet, Dahlia, dat ik ook burgemeester ben van ons dorp.
- DAHLIA. Nog zoiets. Ik zou dolgraag madam van de burgemeester zijn, maar nu ben ik beschaamd.
- CESAR. Kom, Dahlia zeg...
- DAHLIA. Ge zijt ik weet niet hoeveel jaren burgemeester van ons dorp en dat beperkt zich tot pintjes pakken na de gemeenteraad en u vetmesten op pensenkermissen. Flink gewerkt, burgemeester Vitseroel! Voor de rest zijn de putten in de straten er alleen maar dieper op geworden en het onkruid hoger. Hoeveel fietspaden hebt ge al

aangelegd?

CESAR. Sorry Dahlia! Mag ik opmerken dat de Pijpelarestraat onlangs een splinternieuw fietspad heeft gekregen?

DAHLIA. De Pijpelarestraat is ochot dertig meter lang.

CESAR. Vijfendertig!

DAHLIA. De Pijpelarestraat heeft het kortste fietspad ter wereld en ge staat niet eens in het Ginnesboek of recórd! We zouden al lang aan de Costa-weet-ik-veel hebben gezeten als al uw projecten geen complete flop waren geweest.

CESAR. We zouden inderdaad al lang aan de Costa-weet-ik-veel hebben gezeten als gij wat minder excentriek zoudt doen en mijn geld niet over de balk gooide nog voor onze gezellige vakantie goed en wel begonnen is.

DAHLIA. Bolleke, ge gaat toch weer niet beginnen zagen omdat ik mij een kleinigheidje heb aangeschaft.

CESAR. Kleinigheidje? Een stoomboot zult ge bedoelen.

DAHLIA. Hou op met die flauwe grapjes over mijn laatste snufje.

CESAR. Dahlia, schat. Grapjes zijn als zout op de patatten.

DAHLIA. Uw patatten zijn anders maar aan de flauwe kant de laatste tijd.

CESAR. Ha ja? Ik zal u direct 't omgekeerde eens laten zien, wacht!

Felix op. Cesar begint aan Dahlia te foeteren en een en ander los te knopen Ze giechelt, maar dan ziet ze het publiek.

DAHLIA. Cesar, hou op. Die mensen daar zitten naar ons te kijken.

CESAR. *(Kijkt.)* Niks van aantrekken. Die komen alleen maar om te lachen en zich te amuseren!

DAHLIA. Dat wil niet zeggen dat ik daarom stripheldin moeten spelen! *(Ze ziet Felix, maakt zich van Cesar los en knoopt haar blouse vlug dicht.)*

FELIX. Alles naar wens, meneer en mevrouw Vitseroel?

CESAR. Felix! 't Is niet wat ge denkt! Euh...

DAHLIA. *(Schikt haar kledij.)* Jaja. Alles is perfect naar wens, meneer Felix! Waarom niet?

CESAR. Ga naar binnen, snoezepoes. Ik kom direct. Enne... *(Geeft haar een pets op haar poep.)* Laat straks aan iedereen maar eens zien wat voor moois ge in huis hebt!

(*Herpakt zich.*) Wat voor moois ge gekocht hebt! Gekocht!

Dahlia gaat giechelend de caravan in. Cesar wenkt Felix en strijkt met wijsvinger en duim. Een geheimzinnige figuur met een bivakmuts en een hoedje sluipt tussen de caravans nader. Het is de Dief. Hij hoort en ziet wat beide mannen bekokstoven.

CESAR. Hier. De helft. (*Cesar stopt vlug wat bankbriefjes in Felix' hand.*)

FELIX. De helft?

CESAR. Als mijn vrouw gaat shoppen, krijgen mijn centen vleugels. Morgen hebt ge ze. Beloofd. Ik moet alleen de kans krijgen om ze stiekem uit de muur te halen. We zien mekaar morgenvroeg.

FELIX. Oké. Maar ik heb toch liever dat u me de totale som bezorgt, voor ik...

CESAR. Ge vertrouwt me dus niet?

DAHLIA. (*Op.*) Bolleke? (*De Dief verdwijnt zodra hij Dahlia's stem hoort.*)

CESAR. (*Luid.*) ... Ware het niet dat mijn vrouw *mijn* geld door deuren en vensters gooit! Ja, schatje?

DAHLIA. Ge hebt mij deze morgen iets beloofd, stouterd!

CESAR. Ach, natuurlijk. Hoe kon ik het vergeten! Ik had mijn echtgenote beloofd de kopjes van ons ontbijt uit te spoelen. (*Snel tot Felix.*) Doe zoals afgesproken. Ik breng alles in orde. (*Af caravan.*)

FELIX. Alles in orde, mevrouw Vitseroel?

DAHLIA. Nee, Felix. Er is niets in orde als mijn man alsmaar zijn zin moet doen. Let wel, alles zou perfect in orde zijn, ware het niet dat mijn man niet verdraagt dat ik mij af en toe een kleinigheidje permitteer. Hm... Meneer Felix... (*Ze kijkt rond.*) Zoudt ge voor mij iets willen doen?

FELIX. Felix. Met alle soorten van genoeg.

DAHLIA. Luister, ik heb gisteren in de stad bij Tyffany's een exclusief kleedje gezien dat ik me graag wou aanschaffen. Eigenlijk heb ik het me al aangeschaft. Ik durf echter niets aan mijn echtgenoot zeggen; hij is toch zo ongelooflijk krenterig!

FELIX. Zijn alle mannen dat niet, mevrouw Vitseroel? Kent u trouwens het toppunt van krenterigheid? Kramiek zonder rozijnen!

DAHLIA. Ik heb al een voorschot gegeven. Zoudt ge dat exclusiviteitje voor mij willen

afhalen, alstublieft? En het mij dan discreet bezorgen. In deze enveloppe zitten alle gegevens en het saldo.

FELIX. Ik zorg voor alles, mevrouw Vitseroel. Maak u niet ongerust. Maar eh... *(Steekt de hand uit.)*

DAHLIA. Het zit al in de enveloppe. Royaal! En denk eraan... Mondje dicht!

FELIX. Ik doe het nodige. U kan op mij rekenen! *(Links af.)*

VIOLET. *(Rechts op.)* Waar zit die toch? *(Tot Dahlia.)* Hebt u hem niet gezien?

DAHLIA. Wie?

VIOLET. Mijn man. *(Links af.)*

DAHLIA. Waar hebt u hem gelegd?

Armand komt op aan de rechterkant. Hij is beladen met rugzak, pakken en valiezen waardoor hij Dahlia onmogelijk kan zien. Dahlia gaat naar haar caravan. Armand schopt tegen de steen, maar behoudt het evenwicht.

DAHLIA. *(Klopt.)* Truffeltje! Waarom is die deur op slot? Ge zijt toch niet bang dat ze u komen pikken?

Cesar maakt open en Dahlia gaat naar binnen.

ARMAND. *(Tot zichzelf.)* Die stem?... Dat kan niet! Ik hoop dat ik mij vergis, want anders ben ik hier zo snel mogelijk weg! Joehoe! Is hier iemand?

Het Rare Mannetje komt op met een sproeigietertje. Felix en Violet komen ook op.

VIOLET. Ha, daar zijt ge eindelijk! Waar hebt ge zo lang gezeten?

ARMAND. Ik denk dat ik een beetje verloren ben gelopen.

VIOLET. Een beetje? Pf! Het enige wat ge moest doen was die vriendelijke meneer // hier volgen. Is dat zo moeilijk?

FELIX. // Zeg maar Felix.

ARMAND. Ja, want ik ben hier nog nooit eerder geweest, hé lieveke.

VIOLET. Ik ook niet sjoeke. Maar ik heb meneer gevolgd in plaats van gelijk gij de hele toer van de parking te doen. Hoe zou dat komen, denkt ge? Komt ge nog naar hier

of blijft ge daar staan tot ge wortel schiet?

Op "...wortel schiet..." besproeit het Rare Mannetje de voeten van Armand en dan gaat hij af.

ARMAND. Direct, mijn klein zoeteke!

Armand richt zich op de stem van Violet, die echter naar de caravan is gelopen en haar bezem neemt. Daarom sukelt hij richting uitgang, struikelt onderweg nogmaals over de steen, maar slaagt er in zijn berg bagage niet op de grond te doen belanden.

VIOLET. Wat spookt ge toch allemaal uit? Zie toch waar ge loopt!

FELIX. Het is de schuld van dat vervelende stuk steen, mevrouw Solleveldt. Excuseer.

VIOLET. Graaf dat dan uit!

FELIX. We hebben alles al geprobeerd om het eruit te halen, maar 't zit dieper dan we dachten. Misschien is het een reusachtig rotsblok.

VIOLET. Misschien zijn het de resten van een vikingkamp.

ARMAND. Of van een ruimteschip!

VIOLET. Vertel geen onnozelheden, zoeteke.

FELIX. *(Leidt Armand naar de deur.)* Zo-o-o, voorzichtig meekomen. Hier zijn we dan!

ARMAND. En nu?

VIOLET. Alles naar binnen dragen, hé zoeteke. En niet vergeten: alles netjes uitpakken, en schoon in de kastjes leggen.

Armand doet zijn uiterste best om alles door de deuropening te krijgen, maar slaagt er niet bijster in. Felix helpt hem. Violet is bij de deur aan het vegen en loopt alleen maar in de weg. Na een hele pantomime geraakt alles veilig naar binnen. Aan het einde maakt Felix het pingping-gebaar. Armand geeft hem een muntje en gaat naar binnen.

FELIX. *(Pff... Die zal zich ook niet doodgeven.)*

VIOLET. Mijn man is eigenlijk nogal gemakzuchtig, ziet ge, meneer Felix.

FELIX. Zijn de meeste mannen dat niet, mevrouw Vitseroel? Mijn broer, die is zo gemakzuchtig dat hij nooit zijn broek laat zakken voor hij naar 't wc gaat.

Felix vindt dit blijkbaar erg grappig, want we horen een mekkerend lachje. Violet bekijkt hem kwaad, knipt met de vingers en troont hem mee naar het publiek. Op de voorscène mompelt Felix beschaamd: “Excuseert u mij... Ik had dit niet mogen...” Dan gaat hij met gebogen hoofd weg. Violet af caravan.

De deur van de andere caravan gaat open en Cesar stapt parmantig naar buiten. Zonnebril, hoedje, veelkleurige bermuda, vissersbak en een tas met hengels. Na hem zal Dahlia verschijnen, die er maar niet in slaagt om met haar veel te brede hoed, haar strandtas en haar zonneplu door de deuropening te geraken.

CESAR. Haaa! (*Snuijt diep.*) De heerlijke, zilte geur van verse buitenlucht, licht geparfumeerd door verscheidene sappige grassoorten! Komaan, m'n duifje! Dit smeekt om een uitstapje naar de grote visvijver!

DAHLIA. Lieve!ing...

CESAR. Engel?

DAHLIA. Ik geraak niet buiten.

CESAR. En het probleem is?

DAHLIA. Dat gij een veel te kleine caravan hebt gehoord. Ik kan me in dat kruipkotje met moeite draaien of keren.

CESAR. Ze maken die dingen tegenwoordig zo groot niet meer, Dahlia. Net om mensen gelijk gij te beletten de dwaze dingen te doen die ze zo graag zouden willen doen. Draaien en keren is absoluut ongezond voor lichaam en geest. Het is onlangs nog verschenen in verscheidene wetenschappelijke tijdschriften. Niet gelezen?

DAHLIA. Ge vertelt wat ge wilt, maar die deur is veel te smal.

CESAR. (Gij die veel te breed zijt zeker!)

Cesar neemt Dahlia bij de hand. Ze probeert opnieuw naar buiten te komen, maar het probleem blijft. Er volgt een hele pantomime: Dahlia draait zich naar alle kanten, Cesar probeert haar zelfs achterwaarts door de deuropening te krijgen door aan haar heupen te trekken, maar het lukt niet. Geen van beiden laat ook maar één van de voorwerpen los die ze in handen houden!

CESAR. Ik vrees voor de zaak...

DAHLIA. Welke zaak?

CESAR. Ik vrees dat ik verplicht ben alleen te gaan vissen.

DAHLIA. Bolleke! Doe niet onnozel en haal me naar buiten.

CESAR. Het spijt me poppetje. Het kan gewoon niet anders.

DAHLIA. Maar dat kan toch niet! Wat gaat ge dan doen?

CESAR. Een visje verschalken! In m'n eentje!

DAHLIA. Nee! Om mij hier uit te halen, natuurlijk!

CESAR. Niks!

DAHLIA. Hoe niks?

CESAR. Mijn liefste schat, ge zult ondervinden dat ge door alle dagen binnen te blijven evengoed een heel intense, leuke vakantie kunt beleven! (*Wil weg.*)

DAHLIA. Cesar! Laat me hier niet alleen achter!

CESAR. Maak de pan maar heet, want vanavond eten we vis!

DAHLIA. Cesar! Ik verbied u!

CESAR. Ik zal u gedenken in mijn gebeden, vrouw van mijn dromen!

Hij stampst als een stier, blaast vervaarlijk uit zijn neusgaten en draaft een rondje over de scène. Dahlia slaagt er ten slotte in om met hoed en al door het deurgat te geraken. Ze stevent resoluut op Cesar af en vat hem bij de kraag.

CESAR. Gargl!! Maar kch kch wat doet gij kch kch...

DAHLIA. Ge hebt geluk dat ik hier niet met lege handen sta, want ik zou u anders een paar flinke vlaaien verkopen!

CESAR. Hoe zijt ge buiten geraakt?

DAHLIA. Door gewoon mijn hoofd te kantelen!

CESAR. Ha bon... Was 't zo simpel?

DAHLIA. Waarom zijt gij niet op dat gedacht gekomen?

CESAR. 'k Zou 't niet weten, poppetje.

DAHLIA. Ik zal het u zeggen: omdat ge daar niet slim genoeg voor zijt. Ik u eens leren zonder mij visjes te verschalken! (*Lanceert haar zonneplu.*)

CESAR. Maar schatje, dat was niet de bedoeling!

DAHLIA. Wat dan wel?

CESAR. Dat we samen visjes zouden verschalken... Gij en ik.

DAHLIA. Hier wordt juist niks verschalkt. We hebben een rustgevende vakantie geboekt, bijgevolg gaan we rusten en alleen maar leuke dingen doen die te maken hebben met een rustgevende vakantie.

CESAR. Zoals?

DAHLIA. Om te beginnen gaan we naar het meer om te zonnebaden en te vissen. Als gij mij tenminste goed soigneert.

CESAR. Oh, Dahliaatje, gij zijt de goedheid zelf. (*Knipoog naar publiek.*) Als ik zo in de puttekes van uw oogjes kijk, ben ik direct bereid ja te zeggen.

DAHLIA. Dat is maar goed ook. In ruil zal ik vanavond wat meer zout op uw flauwe patatten doen...

CESAR. Dat klinkt heerlijk...

DAHLIA. Ha, ge weet het. Kom mee. Ik heb nu al genoeg tijd verloren!

Ze gaan links af.

Het Rare Mannetje komt op met een grotere minicactus. Hij zwalkt rustig de scène over, net als eerder, stapt parmantig over de steen en verdwijnt in de andere richting.

2.

De volgende morgen. We horen de vogeltjes vrolijk fluiten.

Een gedekt tafeltje met twee stoelen bij de caravan van de Vitseroels. Dahlia komt naar buiten met allerlei ontbijtspullen.

DAHLIA. (*Tot publiek.*) Mijn man is al vroeg gaan vissen en heeft zijn bokes met kipkap en zijn thermos mee. Hij wou dat ik zijn ontbijt in bed bracht. Als ge dat graag hebt, heb ik hem geantwoord, dan zet ge dat ontbijt 's avonds maar op voorhand klaar. In uw bed!

Het Rare Mannetje marcheert voorbij met een grote cactus. Hij ontwijkt de steen en knipt met de vingers. De caravan naast die van Dahlia begint ritmisch te bewegen. Ze schrikt en kijkt met wijd open ogen. Ze kijkt voor zich. Het bewegen van de caravan stopt.

DAHLIA. Amai! Ik heb in hun folders niet gelezen dat er in de streek aardbevingen voorkwamen!

Ze kijkt naar de caravan. Die beweegt opnieuw. Dahlia kijkt voor zich. Het bewegen stopt. Ze kijkt. De caravan beweegt. Het Rare Mannetje knipt met de vingers, het bewegen stopt en hij wankelt af.

DAHLIA. Nog een geluk dat het niet lang heeft geduurd, of ik vroeg mijn geld terug!

Ze schenkt een kopje koffie in. De deur van de andere caravan zwaait open en daar verschijnt Armand, met zijn short net tot boven de knie. Hij trekt zijn short flink op en sluit hem met een broekriem. Dahlia neemt een slokje.

DAHLIA. *(Proeft.) // Aaah! (Ze giet wat melk bij haar koffie.)*

ARMAND. // Haaa! De geur van vers gebrande koffie! Goeiemorgen, jongedame!

DAHLIA. Goeiemorgen, jongeheer!

ARMAND. Ge moogt gerust zijn! Deze jongeheer heeft vanmorgen al flink zijn best gedaan!

Ze kijken tegelijk naar mekaar en schrikken. Dahlia onderdrukt een gil. Armand een schreeuw.

DAHLIA. // Armand?!

ARMAND. // Dahlia?!

DAHLIA. /// Wat staat gij daar te doen?

ARMAND. /// Wat zit gij daar te doen!

DAHLIA. Da's lang geleden!

ARMAND. Nog niet lang genoeg!

DAHLIA. Maar Armand, wat zegt gij nu?

ARMAND. Niks, spreek gij maar eerst, (want dat zij ge gewoon.)

DAHLIA. Ooh, Armanke... Kom misschien een taske koffie drinken. Dat praat gemakkelijker.

ARMAND. Als er geen vergif inzit.

DAHLIA. Allee toe, hoe komt ge daar nu bij?

Armand gaat zitten. Dahlia schenkt in.

DAHLIA. Suikerke?

ARMAND. Nee, merci. Ik veronderstel niet dat ik hier zit om gelijk een hondje een suikerke te krijgen. Wat slecht nieuws van u hier te zien?

DAHLIA. Van een verrassing gesproken...

ARMAND. 't Zal niet zijn, zeker! 't Wil toch lukken dat ik vannacht nog van u heb gedroomd.

DAHLIA. Dat kan niet.

ARMAND. Dat kan wel. Ik heb gedroomd dat ik u in 't water zag liggen.

DAHLIA. Allee, gij!

ARMAND. Mooi bronstig door de zon.

DAHLIA. Pardon?

ARMAND. Gebronsd! Ik bedoel: mooi gebronsd door de zon!

DAHLIA. Dan is 't goed. En toen?

ARMAND. En toen heb ik de chasse getrokken! (*Lacht.*)

DAHLIA. Armand! Gemenerik! Zie, ge zijt me wéér aan 't affronteren... (*Ze snottert.*)

ARMAND. Allee toe, 't was maar om te lachen! We mogen toch eens lachen, zeker? Als we al niet meer mogen lachen!

DAHLIA. Niet met mij!

ARMAND. (Dat weet ik.) Zeg, om het eens over serieuze dingen te hebben, hoe lang is 't geleden dat wij mekaar nog gezien hebben?

DAHLIA. Dat weet ik niet meer.

ARMAND. Minstens vijf jaar, volgens mij.

DAHLIA. Als ge 't weet, waarom vraagt ge 't dan? Trouwens, 't was twee keer zoveel.

ARMAND. Waarom zegt ge dan dat ge 't niet meer weet? Hoeveel was 't dan volgens u?

DAHLIA. Ik heb dat niet opgeschreven, hé Armand! 't Enige dat ik me nog herinner is dat gij kwaad waart op mij.

ARMAND. Ik heb het evenmin opgeschreven, maar ik weet het nog goed. Omdat ik mij toen afvroeg waarom gij zo kwaad moest worden op mij!

DAHLIA. En waarom gij er niet waart voor mij.

ARMAND. Wanneer was dat dan?

DAHLIA. Toen ik er wel was voor u.

ARMAND. 't Zal eerder omgekeerd zijn.

DAHLIA. Om te beginnen is 't zeker al 15 jaar dat we mekaar niet meer gezien of gesproken hebben.

ARMAND. (Die moét gelijk hebben, hè!) Zoveel? Dat kan niet.

DAHLIA. (Nog liever kreperen dan zijn ongelijk toe te geven.) Dan toch zeker tien!

ARMAND. Dat kan ook niet. Misschien tussen de twee.

DAHLIA. Hoeveel is dat dan?

ARMAND. Ge zijt toch naar school geweest?

DAHLIA. Zelfs langer dan gij!

ARMAND. Als ge op uw vingers hebt leren tellen, kunt ge zonder probleem uitrekenen hoeveel duimen ge hebt.

DAHLIA. Ge weet het zelf niet.

ARMAND. Oh jawel!

DAHLIA. Oh janiet!

ARMAND. Oh jawel!

DAHLIA. Oh janiet!

ARMAND. Oh jawel! Maar 'k zeg het niet!

DAHLIA. Ik ben toen drie keer aan uw deur geweest en... (*Telt op haar vingers.*) En ik stond er drie keer voor.

ARMAND. Twee keer.

DAHLIA. Nee, drie keer! En daarbij, gij kunt dat niet weten, want ge waart niet thuis!

ARMAND. Daar hebt ge een punt.

DAHLIA. Voilà! Eén nul!

ARMAND. Als ik toen zagezegd niet thuis was, dan wil dat zeggen dat ik toevallig ergens anders was, hé Dahlia.

DAHLIA. Daar hebt gij ook een punt.

ARMAND. Voilà! Eén één!

DAHLIA. Toevallig?

ARMAND. Habajazeker. Toevallig ja.

DAHLIA. Dus alle andere keren dat ik niet voor uw deur stond, waart ge wel thuis?

ARMAND. Ik veronderstel van wel.

DAHLIA. Waarom zijt ge dan *toevallig* niet thuis als ik sta te bellen? Ik ben zelfs eens verplicht geweest twee minuten in de kletsende regen te blijven staan. Gevolg: een dikke valling en mijn permanente naar de knoppen. Een geluk dat mijn clientèle daar niet rondliep! En gij vindt dat allemaal normaal?

ARMAND. (Typische bekrompen middenstandersmentaliteit...)

DAHLIA. Wat zegt ge?

ARMAND. Dat middenstanders het typisch...

DAHLIA. Wat?

ARMAND. ... bekrompen product zijn van... van...

DAHLIA. Van?

ARMAND. Van de mentaliteit van een ander. Voilà!

DAHLIA. Hoor meneer de rekkenvuller eens bezig!

ARMAND. Ten eerste: ik ben geen rekkenvuller, maar al jaren chef de comptoir in een supermarkt en ten tweede: kan ik er wat aan doen dat gij voortdurend aan mijn bel komt hangen?

DAHLIA. Als ge wat meer thuis waart gebleven, dan was dat allemaal niet gebeurd.

ARMAND. Ja, zeg... Als ge voor zo'n onnozelheid kwaad moet worden...

DAHLIA. JA!! ... Wat hoor ik nu?

ARMAND. Het spijt me, lieve Dahlia. Ik zal het nooit meer doen, want ik heb heel veel spijt.

DAHLIA. Meent ge dat?

ARMAND. Dat meen ik.

DAHLIA. 't Zou me verwonderen dat ge 't meent! Na al wat gij mij hebt durven aandoen...
(*Ze snottert.*)

ARMAND. Maar jawel, ik meen het. Allee toe, Dahlia, wees eens een flinke meid. Straks ga ik nog meebleiten ook.

DAHLIA. Ik ben zo ongelukkig!

ARMAND. Ik ook. Kunt ge 't mij vergeven? Ik zal nooit meer thuis zijn als gij op bezoek komt.

DAHLIA. Ge zijt weer met mijn voeten aan 't spelen!

ARMAND. Ik bedoel: ik zal altijd thuis zijn als gij op bezoek komt!

DAHLIA. Is dat echt?

ARMAND. Habaja zeker...

DAHLIA. Dat kan echter!

ARMAND. Echtig echt. Ik zweer het.

DAHLIA. Kom in mijn armen, mijn allerliefste broertje zoals ik er gelukkig maar één heb.

ARMAND. (*Knuffel.*) En onze August dan?

DAHLIA. Die telt niet mee.

ARMAND. Wat vertelt ge nu weer? Een geluk dat ons Margriet er nog is.

DAHLIA. Dat serpent! Hebt ge me al een knuffel gegeven?

ARMAND. Ja.

DAHLIA. Geef er mij nog een.

ARMAND. Moet dat echt?

DAHLIA. Ja!

Ze geven mekaar een knuffel als Felix op komt. Hij ziet hen bezig en schrikt. Ze geven mekaar nog een knuffel, die klinkt alsof ze wat anders aan 't doen zijn. Felix weet wat hem te doen staat en loopt af.

ARMAND. Moest ge daarvoor zo kwaad worden op mij?

DAHLIA. Misschien heb ik een beetje overdreven.

ARMAND. (*Typisch...*)

DAHLIA. Kunt ge mij vergeven?

ARMAND. Met of zonder rattenvergif?

DAHLIA. Zeg! Als ge goesting hebt om te herbeginnen, zijn we weer voor vijftien jaar onderweg.

Het Rare Mannetje op met een groot telraam. Hij struikelt niet over de steen en gaat in tegengestelde richting af.

ARMAND. Tien!

DAHLIA. Tussen de twee!

ARMAND. Hoeveel is dat dan?

DAHLIA. Ik heb mijn rekenmachientje niet mee!

ARMAND. Uw telraam, zult ge bedoelen! Moet ik het u vergeven of niet?

DAHLIA. Dat ik mijn rekenmachientje niet mee hebt?

ARMAND. Maar nee-e... Dat het zo niet bedoeld was.

DAHLIA. Allee, vooruit. Voor één keertje. Vergeef het mij maar.

ARMAND. (*Knuffel.*) Goed, ik vergeef het u. Zeg, nu heb ik u vergeven, maar gij hebt nog niet echt *gezegd* dat ge mij vergeven hebt.

Cesar en Felix op.

DAHLIA. Dat heeft geen belang. Als we mekaar maar graag zien! (*Zij omarmt hem stevig.*)
Oh, Armand! Zeg mij! Zeg mij hoe graag ge mij ziet!

ARMAND. Oh mijn liefste Dahliaatje, ik zie u toch zo graag! (*Stevige knuffel.*)

FELIX. Heb ik geen gelijk, meneer Vitseroel?

CESAR. Nondemiljaardemiljaarde!

Cesar wil er woedend op af gaan, maar Felix houdt hem tegen en steekt de hand uit. Cesar haalt een biljet uit zijn zak. Felix neemt het aan, haalt de dikste hengelstok uit het foedraal en geeft die aan Cesar.

DAHLIA. Ik u ook! Mijn allerliefste schatje! (*Knuffel.*)

CESAR. (*Wil aanvallen.*) // Nondemiljaardemiljaardemiljaar!!

FELIX. // Aanvalleeu-eu-eu!!

ARMAND. /// Jaaa!!

ARMAND. /// Aaah!!

DAHLIA. /// Neee!!

Armand wil tussen de caravans wegvluchten, maar komt klem te zitten. Dahlia wil hem helpen door hem erdoor te duwen, maar zo komt hij nog vaster te zitten. (Armand zit klem met zijn rug naar Cesar gekeerd.)

CESAR. Schurk! Wat zit gij hier met mijn vrouw te foeteren?

ARMAND. Dat is niet foeteren, dat is gewoon!

CESAR. Ge waart aan 't trekkebekken! Meneer Felix?

FELIX. Dat moet ik eerlijk toegeven.

ARMAND. // Het is niet wat ge denkt!

DAHLIA. // Het is niet wat ge denkt!

CESAR. Ge waart aan 't lebberen? Meneer Felix?

FELIX. Dat kan ik alleen maar bevestigen.

ARMAND // Dat is sterk overdreven!

DAHLIA. // Dat is sterk overdreven!

CESAR. Ge waart aan 't slobberen! Meneer Felix?

FELIX. Zowaar ik hier sta.

ARMAND. // Dat kan niet!

DAHLIA. // Dat kan niet!

CESAR. Ge waart mekaar aan 't aflikken! Meneer Felix?

FELIX. Ik ben getuige.

ARMAND. // Ge ziet het verkeerd!

DAHLIA. // Ge ziet het verkeerd!

CESAR. Ge staat daar alle twee met een broek vol goesting!

FELIX. Daar ben ik van overtuigd!

DAHLIA. (*Gaat forsig voor Felix staan.*) Als gij uw grote bebbel niet gaat houden...

FELIX. (*Maakt het pingping-gebaar.*) Dan zal ik in 't vervolg zeggen dat ik een beetje overdreven heb...

DAHLIA. Er komt geen vervolg! (*Naar Cesar.*) Geef me tien euro.

CESAR. Waarom zou ik u tien euro moeten geven?

DAHLIA. Omdat ik het vraag! En haast u wat! Voor ik ontplof!

FELIX. Dat zou ik niet doen als ik u was.

DAHLIA. Waarom niet?

FELIX. Omdat we dan al die vuile blubber moeten opkuisen.

DAHLIA. Gij let niet op uw woorden, gij!

Ze grijpt Felix bij de keel en schudt hem heen en weer. Cesar komt tussenbeide.

CESAR. 't Is goed... Maak u niet dik! Dun is de mode... (*Hij geeft haar tien euro.*)

DAHLIA. *(Ze laat Felix los.)* Ge ziet het weer verkeerd, Cesarke.

CESAR. Leg eens uit waarom!

DAHLIA. Omdat ge uw bril niet op hebt!

CESAR. Maar ik draag toch geen bril!

DAHLIA. Juist daarom! Ge zoudt er beter wél een dragen. *(Ze stopt het geld in Felix' hand.)*
Vooruit, zeg wat ge te zeggen hebt. En let dit keer wél op uw woorden!

FELIX. Meneer Vitseroel, ik heb op het verkeerde paard gewed.

CESAR. Wablieft??

FELIX. Nee! Dat bedoel ik zeker niet! Ik bedoel: ze waren niet aan 't trekkebekken of aan 't lebben of aan 't slobberen of mekaar aan 't aflikken. Misschien hadden ze daar wel goesting voor, maar dat was aan hun broek op dat moment niet duidelijk te zien. 't Is een misverstand. Ze waren eerder broederlijk en zusterlijk bezig.

ARMAND. // Dat is 't! Broederlijk bezig!

DAHLIA. // Dat is 't! Zusterlijk bezig!

CESAR. *(Herkent eindelijk Armand.)* Haaa!!

DAHLIA. Wat Haaa??

ARMAND. Jaaa! Haaa!!

CESAR. *(Laat de hengel vallen en wijst naar Armand.)* D... d... d...

DAHLIA. *(Raapt de hengel op en dreigt.)* Wat D... d... d...? Zit uw tong in uw strottenpijp of wat?

CESAR. D... Dat is mijn rekkenvuller Armand Solleveldt.

ARMAND. Chef de comptoir!

DAHLIA. Uw rekkenvuller?

ARMAND. Chef de comptoir...

CESAR. Rekkenvuller! Wacht eens... Wie was dat weer die ook Solleveldt heette?

DAHLIA. Ik natuurlijk! Ge gaat me toch niet vertellen dat ge de naam van uw vrouw niet meer kent?

CESAR. Toch wel, mijn lief schatje! Toch wel! Maar ik geef u altijd zoveel lieve koosnaampjes dat ik niet meer op uw naam kon komen!

DAHLIA. Het doet me plezier dat ge uw tien hersencellen teruggevonden hebt.

CESAR. Wil iemand mij uitleggen waarom mijn rekkenvuller // precies dezelfde naam

heeft als mijn baas, ik bedoel: mijn liefvallige echtgenote.

ARMAND. // *(Haast in tranen.)* Chef de comptoir...

DAHLIA. Natuurlijk. Hij is toch mijn broer!

CESAR. Uw broer?

DAHLIA. Ja. Onze Armand, die ik zeker al twintig jaar niet meer gezien of gehoord heb.
(Geeft hengel aan Cesar.)

ARMAND. Dat is niet waar! Tien jaar!

CESAR. Waarom hebt gij mij nooit gezegd dat ge een broer hebt?

DAHLIA. Omdat het de moeite niet was om het daarover te hebben.

ARMAND. Merci dat ge bedankt zijt! Weet ge wat gij eens moet doen?

DAHLIA. Zeg het mij, dan weet ik het ook!

ARMAND. Eens voor de spiegel gaan staan, uw hand op uw kop leggen en goed kijken wie er onder staat!

CESAR. Allee, 't is al lang goed, alle twee. Straks gaat ge nog ruzie maken voor zo'n futiliteit.

ARMAND. // Wablief? Futiliteit? Excuseer, meneer Vitseroel, maar dat is wel mijn zusje, hé, zeg!

DAHLIA. // Wablief? Futiliteit? Sorry, makker, maar dat is wel mijn klein broerke! WEL?!

CESAR. *(Geeft de hengel aan Felix.) (Schoorvoetend.)* Excuseer, Armand. Het spijt me echt...

DAHLIA. Meneer SOL-LE-VELDT!

CESAR. ... Meneer Solleveldt. Ik had u niet meteen herkend. Hoe komt het dat gij mij nog nooit gezegd hebt dat uw broer mijn rekkenvuller is?

DAHLIA. Uw WAT?

CESAR. Dat uw broer mijn chef de comptoir is?

Het wordt Cesar te veel. Hij moet gaan zitten om een slok frisse lucht te happen.

DAHLIA. Nu is mijn ventje buiten adem, zie! Weet ge hoe dat komt, knuffeltje? Omdat gij denkt dat als ge de ganse dag in uw winkeltje hebt rondgecrosst, dat ge dan de marathon kunt lopen. Ziet ge nu wat ge allemaal hebt uitgelokt?

CESAR. Hoe? Www...? Ik heb toch niks uitgelokt?!

DAHLIA. Jawel! ... Maar allee, we gaan het voor vandaag zo laten, bolleke... Ks!

ARMAND. Zeg, ik zit hier wel af te zien, hè! Ik zou ook graag een minimum aan aandacht willen krijgen!

Dahlia neemt de hengel van Felix over en stopt hem in de hand van Armand.

DAHLIA. Hier ventje, denk dat ge aan 't vissen zijt! Dan laat ge ons tenminste gerust!

ARMAND Dahlia... Alsjeblieft...

Het Rare Mannetje komt op met een chronometer.

CESAR. Drinken... drinken...

DAHLIA. *(Tot Felix.)* Haal hem iets te drinken.

Felix steekt de hand uit. Dahlia neemt de hengel van Armand.

DAHLIA. Draai u om! *(Felix draait zich om.)* Buk u! *(Felix bukt zich.)* Als ge niet maakt dat ge hier binnen de vijftien seconden met een glas water staat, zult ge rap onder- vinden waar ik dat visgerief ga steken!

Felix maakt dat hij wegkomt. Het Rare Mannetje neemt de tijd op.

ARMAND. Is er hier niemand die zich met mij wil bezighouden!

CESAR. // Nee!!

DAHLIA. // Nee!!

CESAR. Welke dag zijn we vandaag?

DAHLIA. Zaterdag. Waarom?

CESAR. Geef me een klets.

DAHLIA. Watte?

CESAR. Een klets. In mijn gezicht.

DAHLIA. Maar bolleke... Zoudt ge niet liever hebben dat ik u een tik op uw poepke gaf?

ARMAND. Dahlia, geef hem daar een goei mot! Op zijn smikkel of op zijn kont, ge ziet 't verschil toch niet, begot!

Dahlia geeft de hengel aan Armand en doet het. Felix op met een glas water, waaruit hij flink wat morst als hij Dahlia bezig ziet. Het Rare Mannetje stopt de chronometer en gaat weg.

CESAR. Au! Ik droom dus niet!

FELIX. Niet eens vijftien seconden, mevrouw Solleveldt! Is 't goed zo?

ARMAND. Is er echt niemand die medelijden heeft met mij?

DAHLIA. Direct zie, Armanke.

Het Rare Mannetje komt op met een grote schoenlepel.

Dahlia begint aan Armand te sleuren. Het Rare Mannetje neemt het glas van Felix en die trekt aan Dahlia. Het baat echter niet. Armand zit muurvast.

Dahlia en Felix zijn buiten adem en geven het op. Felix krijgt het glas van het Rare Mannetje en drinkt op wat overblijft.

Het Rare Mannetje neemt de hengel van Armand en geeft hem de schoenlepel. Dan geeft hij de hengel aan Felix, die hem doorgeeft aan Dahlia. Vervolgens geeft Felix het lege glas aan het Rare Mannetje, neemt de schoenlepel van Armand en steekt hem tussen de wand van de caravan en Armand. Hij wrikt Armand ten slotte los. Deze floept van tussen de caravans, komt languit op de buik terecht, steunt op een elleboog en met een blik van "Heb je ooit!" kijkt hij het publiek in de ogen en zucht hij diep. Het Rare Mannetje neemt de schoenlepel bij Felix terug en geeft hem het lege glas. Dan gaat hij weg. Felix geeft het glas aan Cesar die wil drinken en het glas even ondersteboven houdt. Hij kijkt het publiek op zijn beurt in de ogen en zucht, terwijl hij meewarig nee schudt. Intussen heeft Felix de hengel van Dahlia aangenomen. Hij geeft hem door aan Cesar. Samen stoppen ze de hengel in het foedraal.

Terwijl dit alles plaatsvindt is de conversatie ergens verder gegaan.

CESAR. Zoudt ge me eens willen uitleggen waarom Armand uw broer is.

DAHLIA. Vraag dat aan ons ma en onze pa.

CESAR. Nee, ik bedoel, dat ik niet eens wist dat gij een broer hadt.

DAHLIA. Ik zal u dat wel vertellen zodra we thuis zijn.

CESAR. Waarom kunt ge dat direct niet zeggen? Of is 't weer zo'n diepzinnig geheim waar gij het exclusieve recept van bezit.

DAHLIA. Maar natuurlijk niet, bolleke. Maar gij gaat dat niet direct beet hebben, hé... Ik ken

u toch.

CESAR. Ge wilt dus zeggen dat ik te dom ben...

ARMAND. ...om hooi te eten! (*Mekkerende lach.*)

DAHLIA. Zeg, Armanke, als ge graag hebt dat we nog eens beginnen ambras maken voor een jaar of vijftien, dan moet ge wel veel lachen met mijn ventje. Ik wil gerust aannemen dat hij niet van de slimsten is, maar ge moet ook niet overdrijven.

CESAR. Voilà!

DAHLIA. Kom bolleke, we zijn hier weg. Die schone meneer moet niet denken dat hij zonder meer met ons voeten kan spelen.

Ze gaat met Cesar af caravan. Violet op caravan met lege boodschappentassen.

VIOLET. Hewel? Wat ligt gij daar te doen?

ARMAND. (*Steunend en kreunend krabbelt hij in zithouding.*) Pf, umpf, krch...

VIOLET. Hebt ge last met naar de koer gaan of zo?

ARMAND. Als ik u vertel waar ik last van heb, gelooft ge mij toch niet.

VIOLET. Ge moet mij dat niet vertellen, want ik geloof u toch niet. Vertel me liever wat ge daar op de grond verloren hebt.

ARMAND. Niets. Hier zit ik tenminste op mijn gemak en word ik niet gekloot...

VIOLET. Geplaagd!

ARMAND. ... geplaagd. Door auto's die voorbij razen.

VIOLET. *Auto's die voorbij razen...* Hebt ge van uw leven... Ge hebt in die hitte veel te lang zitten vissen, ben ik zeker. Ge hebt zelfs uw klakske niet op!

ARMAND. Maar ik ben vandaag nog niet gaan vissen...

VIOLET. Om 't even. Dan was 't gisteren. Of morgen, want luisteren, dat kunt gij toch niet. Iemand die als enige lichaamsbeweging een laddertje van drie treetjes op en af gaat om rekken te vullen, moet de atleet niet zitten uithangen aan een visvijver. En kom nu mee. Hier moet ergens een shopke zijn. (*Ze geeft hem de boodschappentassen.*) Allee vooruit, ge hebt nu al lang genoeg de flauwe plezante uitgehangen. Ge kunt mij helpen dragen. En als dat gedaan is, kunt ge mijn patatjes helpen schillen. (*Af.*)

Armand laat zijn handen moedeloos op zijn knieën vallen, schudt even moedeloos het hoofd en krabbelt moeizaam overeind.

ARMAND. Vakantie! Als 't niet bestond zou ik het begot zelf moeten uitvinden! (Af.)

3 a.

De geheimzinnige figuur met de bivakmuts en het hoedje komt rechts op. De Dief kijkt om zich heen en naar het publiek doet hij shhht! Dan probeert hij de deurkruk van de ene caravan. Deze begint ritmisch te bewegen. Hij haalt een zakdoek boven en snuit luidruchtig zijn neus, waardoor de caravan plots niet meer beweegt. Hij propt de zakdoek vlug weg, want hij heeft iemand opgemerkt. Hij maakt dat hij wegkomt, want daar verschijnt commissaris Peutermans. Overal waar de Dief was, snuift hij diens lucht op. Ook wanneer hij voor het publiek staat. Als hij op de deur van de tweede caravan wil kloppen, begint deze plots ritmisch te bewegen. Het Rare Mannetje komt op, klapt in de handen en de caravan stopt met bewegen. Hij verdwijnt.

FELIX. (Op.) Meneer? Kan ik u ergens mee van dienst zijn?

PEUTER. U bent?

FELIX. Felix Schaepdrijvers, eigenaar van camping Pondorosa.

PEUTER. Geboren?

FELIX. Ja.

INSPEC. U woont?

FELIX. Zeker. Wie wil dat weten?

PEUTER. (Toont zijn penning.) Peutermans. Commissaris Pieter Peutermans. (Felix kan zich haast niet beheersen.) Heb ik iets verkeerd gezegd of...

FELIX. Zeker niet, commissaris P-p-p...

PEUTER. ... om te lachen misschien?

FELIX. Excuseert u mij. Ik moest plots denken aan een mopje dat ik onlangs hoorde. Kent u die?

PEUTER. Ik hou niet van mopjes.

- FELIX. Zal ik ze vertellen? Wel, weet u waarom een dom blondje lege flessen in haar frigo bewaart? Nee? Om iets aan te kunnen bieden als ze bezoek krijgt van iemand die niets wenst te drinken! (*Lachje.*)
- PEUTER. Zeer goed. Dit noteer ik als bezwarend bewijs. (*Neemt zijn boekje en noteert.*)
- FELIX. Sorry?
- PEUTER. U beseft toch, hoop ik, dat u niet grappig bent.
- FELIX. Euh... Dat is ook niet de bedoeling.
- PEUTER. Zijn er in deze buurt al eerder seismologische activiteiten zoals die van daarnet waargenomen?
- FELIX. Daar is het nog te vroeg voor. De dag is amper begonnen. En het belooft een mooie te worden.
- PEUTER. U begrijpt me kennelijk niet.
- FELIX. Excuseer...
- PEUTER. Seismologie, argeloze onwetende, is een wetenschappelijke discipline van de geofysica die zich bezighoudt met het meten van seismische golven bij aardbevingen. U vraagt zich uiteraard af wat geofysica is. Dat zal ik u zeggen. Geofysica is de studie van de natuurlijke verschijnselen die zich voordoen in de aarde.
- FELIX. Dan belooft het druk te worden aan de grote vijver.
- PEUTER. Een voornaam instrument van de seismologie is de seis-mo-me-ter, waarmee niet alleen door de mens veroorzaakte, maar ook natuurlijke schokken waargenomen kunnen worden, wat ik zo-even persoonlijk heb mogen ondervinden. Hebt u nog vragen?
- FELIX. Hebt u er een idee van hoeveel vissers er vandaag voor dag en dauw present waren?
- PEUTER. Daar mag ik niet op antwoorden. Het onderzoek is nog aan gang.
- FELIX. Geen enkele. Maar ik ben ervan overtuigd dat de eersten op een, twee, drie hun opwachting zullen maken.

Felix telt en op drie gaan de deuren van beide caravans tegelijk open. Daar verschijnen Armand en Cesar in volle vissersuitrusting. Ze snuiven de frisse ochtendlucht diep in.

CESAR. Goeie morgen, Armand!

ARMAND. Goeie morgen, meneer Vitseroel!

CESAR. Lekker geslapen?

ARMAND. Als een marter. Daarna heb ik mij gekweten van mijn huishoudelijke plichten.

CESAR. Dat is onmogelijk!

ARMAND. Excuseer, meneer Vitseroel, maar mijn echtgenote staat erop dat we elke avond alle misverstanden en ruzietjes van die dag bijleggen in bed.

CESAR. Dat heeft er niets mee te maken!

ARMAND. Als we daar 's avonds niet in slagen, bezorgen we onszelf 's morgens een gerust geweten. En dat gebeurt vaak en intens. Dat bedoelde ik met *mijn huishoudelijke plichten* en daar heb ik mij van gekweten.

CESAR. Toch kan het niet, want marters houden geen winterslaap, in tegenstelling tot de marmot. Ge hebt bijgevolg geslapen als een marmot, niet als een marter!

ARMAND. Misschien heb ik geslapen als een ijsbeer?

CESAR. Dat kan evenmin. Dan zoudt ge hier de hele nacht in cirkeltjes rondgelopen hebben.

Cesar en Armand gaan keuvelend af. De commissaris was intussen nadrukkelijk snuffelend rond Felix beginnen wandelen. Deze begint het bepaald warm te krijgen!

PEUTER. Hebt u mij niets te vertellen, Schaepdrijvers? Anders geformuleerd: is er iets dat ik niet weet, maar u wel; iets dat ik zou moeten weten zodat u het mij kan toevertrouwen om u te ontlasten?

FELIX. Dat is deze morgen al uitgebreid gebeurd, commissaris!

PEUTER. Bent u absoluut zeker ... Dat anderen bij u geen ongewone dingen hebben opgemerkt? ... Dat anderen met u geen ongeoorloofde daden hebben verricht ...

FELIX. Wat mijn echtgenote en ik tot drie keer toe 's weeks verrichten is volkomen geoorloofd!

PEUTER. (*Snuffelt.*) Werd u onlangs niet door anderen gedwongen tot deelname aan malfide financiële transacties? Ik vraag dit omdat ik weet dat mensen zoals u nooit iets verkeerd hebben gedaan, aangezien het steeds de anderen zijn die er hen hebben toe aangezet. (*Snuffelt. Felix krijgt het kwaad.*) Wist u dat er zware boetes tot zelfs gevangenisstraf staan op het vertragen of belemmeren van het politionele onderzoek?!

FELIX. (*Kreunt.*) Uh uh uh...

PEUTER. Weet u zeker dat u niets voor me achterhoudt?

FELIX. (*Idem.*)

PEUTER. U weet immers meer dan u denkt. (*Snuffelt.*) Ik ook. Maak u niet ongerust. We blijven spitten tot de waarheid boven water komt. Want de waarheid ontdekt het licht, zoals Columbus zijn ei heeft ontdekt.

FELIX. Co... Co... Vo... Vo...

PEUTER. U zegt?

FELIX. Is Columbus misschien een vogel?

PEUTER. Dat weet ik niet en dat heeft ook geen enkel belang. Vroeg of laat zal het onthullen van de waarheid uw gemoed verlichten en uw leven drastisch veranderen.

FELIX. Maar ik heb niets misdaan!

PEUTER. Dat weet ik en daarom heb ik het in uw plaats al gesuggereerd. Elke eigenaar van een viervoetig huisdier zal beweren dat zijn lieveling nooit bijt, tot hij aan je broek hangt. Maar zelfs de meest gehaaide sjacheraar, oplichter, afzetter, sjoemelaar, vervalser, chanteur...

FELIX. Ik kan niet zingen!

PEUTER. Wel een toontje lager, Schaepdrijvers!! Alsjeblieft! ...ontsnapt niet aan de klauwen van mijn speurneus.

FELIX. Mag ik ook iets zeggen?

PEUTER. Neen!

FELIX. Ik ben een gewetenloos mens. Ik doe niets liever dan mijn medemensen centen aftroggelen.

PEUTER. Dat dacht ik al.

FELIX. Al van in mijn prilste jeugd, toen ik nog bij de peuters... kleuters! gecatalogiseerd werd perste ik de andere peu... kleutertjes! hun snoepgoed af.

PEUTER. (*Noteert.*) ... snoepgoed af...

FELIX. Ik heb daar zo verschrikkelijk veel spijt van!

PEUTER. Spijt, beste Schaepdrijvers, is wat achteraan uit de koe valt. Dit wordt nader onderzocht. Goed, vertel me nu wat ik weten wil.

FELIX. Zo ben ik met de jaren een verachtelijk wezen geworden. Als er een cursus

schaamteloosheid zou bestaan dan was ik hoogleraar in de schaamtelologie! Het enige dat in mijn voordeel pleit is dat ik het nooit met opzet deed.

PEUTER. Prijzenswaardig...

FELIX. Ik heb een ongelukkige jeugd gekend met een papaa die me van kindsbeen af heeft leren roken en drinken, en een mamaa die me van kleins af aan nooit de borst heeft willen geven.

PEUTER. In de criminologie zou u een klassiek geval zijn, Schaepdrijvers.

FELIX. Daarna ben ik bij verkeerde vrienden terecht gekomen. Maar dat was mijn schuld niet. Nu nog niet trouwens. 't Waren de anderen!

PEUTER. (*Nog steeds noterend.*) Klassiek... Anderen... Verder?

FELIX. Ik kon er ook niks aan doen dat mijn vrouw vier arme bloeikens van kinderen op de wereld heeft gezet, want ze heeft me nooit verwittigd.

PEUTER. Boeiend... Verder?

FELIX. Niks, maar ik zal het nooit meer doen, ik zweer het.

PEUTER. En dat houdt in?

FELIX. Dat ik besloten heb mijn leven te beteren.

PEUTER. En dat gelooft u zelf?

FELIX. Natuurlijk! Anders zou ik het toch niet zeggen!

PEUTER. Schaepdrijvers. Ik moet u bewonderen.

FELIX. Dat is vriendelijk van uw part, meneer P... P... de commissaris.

PEUTER. Ik moet u bewonderen voor het gemak waarmee u een belofte maakt waar u op voorhand van weet dat u ze nooit zal houden.

FELIX. (*Ontroerd.*) Dank u. Dit vergeet ik nooit. U hebt opnieuw zin aan mijn bestaan gegeven. Daarom heb ik besloten dat u alles mag hebben. Alsjeblieft. (*Hij geeft het hoopje bankbiljetten.*)

PEUTER. Is dit voor mij? Dat is vriendelijk. (*Stopt alles in zijn zak.*) (Als je over hun financiële transacties begint, zit je bij dit soort schurken meteen raak!) Vertel eens, beste dubieuze campingeigenaar. Werden er recentius suspecte sujetten gesignaleerd in uw dominium?

FELIX. Sorry?

PEUTER. U begrijpt me niet. Ik vroeg of er op deze camping dieven, inbrekers, rovers-

benden, piraten, makelaars en andere zakkenrollers rondlopen.

FELIX. Zeer zeker niet, commissaris. Dit is op de Pondorosa ten strengste verboden. Onze gasten zijn respectabele lui zonder strafblad.

PEUTER. Volgens onze gegevens hebben leden van een gevaarlijke roversbende zich in deze camping verscholen, teneinde zich op wederrechtelijke wijze bezittingen van arge-loze gasten (*naar het publiek toe*) of bezoekers toe te eigenen.

FELIX. Dat is interessant. Hoe doen ze dat?

PEUTER. Door rond te neuzen, te snuffelen. Mag ik even rondkijken?

FELIX. Wees mijn gast.

PEUTER. Ik ben niet van plan om hier te blijven logeren.

FELIX. Ik bedoel dat u mag rondkijken zoveel u wil. Ga uw gang.

PEUTER. Ik heb u wel begrepen. U doet alsof u de verpersoonlijking van de gastvrijheid bent!

FELIX. Dank u!

PEUTER. Maar dat bent u niet.

FELIX. Oh...

PEUTER. Misschien zit u zelf wel in dit complot, een complot opgezet door de staatsvei-ligheid! Maar dan kent u commissaris Peutermans nog niet.

FELIX. Ik zweer u...

PEUTER. Zweer niet ijdel, Schaepdrijvers, want dat kan u duur te staan komen! En vooral, spot niet met commissaris Peutermans!

De commissaris kijkt snuffelend rond. Zo rondkijkend komt hij bij het publiek terecht.

PEUTER. Ik heb de indruk dat ik hier wellicht een aantal verdachte sujetten van beiderlei kunne mag bespeuren die zich vermomd hebben als gewone toeschouwer. Maar commissaris Pieter Peutermans waakt! Ze zullen geen van allen aan zijn speurend oog ontsnappen!

FELIX. Hoe zien ze eruit?

PEUTER. Gewoon. Niet te oud, niet te jong.

FELIX. Gestalte?

PEUTER. Van gemiddelde lengte, denk ik.

FELIX. Kaal? Ros haar, drolecks? (*Neemt het notaboekje van de commissaris en een balpen.*)

PEUTER. Dreadlocks, bedoelt u. Geen idee. Ofwel dragen ze een hoofddekseel, ofwel groeit er haar op hun hoofd.

FELIX. (*Noteert.*) Interessant!

PEUTER. Je kan moeilijk verwachten dat ze de vedertooi van een indiaans opperhoofd dragen.

FELIX. Drolecks! Aha...

PEUTER. Dreadlocks, Schaepdrijvers! Dreadlocks!

FELIX. Uiteraard! Pet? Hoed?

PEUTER. Gewoon.

FELIX. Herinnert u zich meer wat betreft hun kledij?

PEUTER. Neen.

FELIX. Folkloristisch?

PEUTER. Neen.

FELIX. Naakt?

PEUTER. Neen.

FELIX. Grijs misschien.

PEUTER. Dat kan.

FELIX. Donker? Licht?

PEUTER. De twee.

FELIX. Hebben ze iets gezegd en zo ja, wat?

PEUTER. Ik dacht van niet.

FELIX. Spraken ze Nederlands? Pools? Aromatisch? Syldavisch? Hadden ze een accent?

PEUTER. Ze hadden een accent, maar ik heb er niet op gelet.

Het Rare Mannetje komt op met een pistool. Hij drentelt naar een uithoek van de scène waar hij wacht.

FELIX. (*Geeft het notaboekje terug.*) Zo. Nu hebt u alle gegevens. Dan wens ik u veel succes met uw speurtocht. Als ik u verder nog van dienst kan zijn. (*Steekt de hand uit.*)

PEUTER. Wat heeft dit te betekenen?

FELIX. Voor de dienst waar ik u mee van dienst ben geweest.

PEUTER. Oh. Goed. *(Hij haalt hetzelfde stapeltje biljetten uit zijn zak.)* Alsjeblieft.

FELIX. Dank u. Cool.

De commissaris gaat af. Felix is dolblij en telt zijn centen. Achter hem sluipt de geheimzinnige figuur met de bivakmuts op. Hij neemt het pistool van het Rare Mannetje, dat verdwijnt. De Dief plaatst een pistool in Felix' rug.

FELIX. *(Steekt de handen zo hoog mogelijk.)* Huhuhu...

DIEF. Handen omhoog!

FELIX. Excuseer, meneer. Ze steken al omhoog. Zal ik ze naar beneden halen, dan kunnen we herbeginnen.

DIEF. Mij goed. *(Ze herbeginnen.)* Handen omhoog! Uw geld of uw leven!

FELIX. Neem mijn leven! Mijn geld hou ik liever!

De Dief wil het geld uit Felix' handen nemen, maar deze houdt het te hoog. Hij springt een paar keer, maar slaagt er niet in het geld te pakken.

DIEF. Handen naar beneden, onnozelaar!

FELIX. Ik heb niet graag dat u onnozelaar tegen me zegt! Mijn papaa zei dat ook altijd en had hij dat niet gedaan dan was ik nu waarschijnlijk een rijke kapitalist en geen simpele campinghouder!

De Dief dreigt, de handen van Felix gaan naar beneden en de Dief rist het geld weg.

DIEF. En nu, handen omhoog!

FELIX. Omhoog, omlaag! U moet eens duidelijk weten wat u wil!

DIEF. Hoger!

FELIX. Ik kan niet hoger!

DIEF. Probeer de hemel aan te raken!

FELIX. *(Probeert het kreunend.)* Dat gaat niet... Die hangt daar veel te hoog...

DIEF. Zwijg! Tel tot duizend. Niet te snel, niet te traag. Als ge verkeerd telt of u vergist,

kunt ge van voor af aan herbeginnen en als ge durft omkijken, knal ik u neer.
Gesnopen?

FELIX. Ja-ja-a...

De Dief sluipt stilletjes weg.

FELIX. Eén, twee, drie, vier, vijf, zes ... Euh...

DIEF. Tellen, zei ik!

FELIX. Wa... wat komt er na zes?

DIEF. Zeven! Herbeginnen!

FELIX. Ha ja! Eén, twee, drie, vier, vijf, zes, zeven! Acht, negen...

Felix telt verder. Tot een korte black-out volgt.

3 b.

Volle licht.

De zon schijnt. De vogeltjes fluiten.

FELIX. ... Negenhonderdvierendertig, negenhonderdvijfendertig, negenhonderdzesendertig... negenhonderd euh... euh... Negenhonderdzevenendertig!

De deuren van de twee caravans zwaaien tegelijk open. Daar verschijnen Dahlia en Violet met koffiespulletjes. Dahlia met fijne kopjes en een schenkan, Violet met bekers en een thermos. Ze zetten alles op de tafeltjes en dan zien ze Felix staan.

DAHLIA. Hewel, meneer Felix?

VIOLET. Wat staat gij daar te doen?

Felix schrikt en maakt armbewegingen en kniebuigingen.

FELIX. Niets! Ik doe gewoon aan ochtendgymnastiek!

DAHLIA. 't Is wel bijna middag, hè slimmeke!

FELIX. Oeps! Helemaal uit het oog verloren! Goed dat u er me doet aan denken! 't Is dat die ochtendgymnastiek zo leuk is...

VIOLET. Magnifiek! Een goede campinghouder moet fris en gezond blijven!

DAHLIA. (*Stil.*) Pst... Madam... Het is fit en gezond, niet fris en gezond.

VIOLET. Ha ja? (*Luid.*) Magnifiek! Een goede campinghouder moet fit en gezond blijven!

DAHLIA. Taske koffie, meneer Felix?

VIOLET. Taske koffie, meneer Felix?

FELIX. Graag. Zeg maar Felix.

DAHLIA. Suikerke?

VIOLET. Melkske?

FELIX. Zwart graag.

Ze schenken een taske in en bieden het tegelijk aan. Felix weet niet goed welk kopje te nemen.

DAHLIA. Pardon, ik was eerst, madam!

VIOLET. Niet waar! Ik was eerst!

DAHLIA. Wie zijt gij, madam?

VIOLET. Ik ben de echtgenote van een chef de comptoir die zeker twintig personeelsleden onder zich heeft, madam!

DAHLIA. Dat ken ik. Dat zal wel niet meer dan een gewone rekkenvuller zijn!

VIOLET. Zeg eens, mens. Wie denkt gij wel dat ge zijt?

DAHLIA. Daar hebt gij geen zaken mee, madam! En ik zou maar goed oppassen als ik u was, want mijn man, die is ceo van een internationale warenhuisketen!

VIOLET. Voor mijn part is uw man de keizer van Constantinopel, dat maakt mij niet uit!

DAHLIA. Voor mijn part hebt gij een spaarrekening bij de bank van Sebastopol. Denkt ge dat dat mij iets uitmaakt?

VIOLET. Ochot, hoor die bezig... Madam is aan de universiteit hoogst waarschijnlijk afgestudeerd als kiekekut.

DAHLIA. Daar zegt ge zo iets... Hebt ge uw eigen 's morgens al in de spiegel bekeken?

VIOLET. Als ik in uw plaats was, zou ik van pure miserie terug in bed kruipen!

DAHLIA. Dat is geen antwoord op mijn vraag, madam!

VIOLET. Ha nee? Euh... Wat was de vraag ook weer?

- DAHLIA. Of dat ge uw eigen 's morgens al eens in de spiegel bekeken hebt?
- VIOLET. Daar heb ik eigenlijk nog nooit over nagedacht. Wacht eventjes... Misschien bij een lekker taske koffie, madam?
- DAHLIA. Dat is vriendelijk van u. Dank u. (*Neemt de beker van Violet aan.*) Ook eentje?
- VIOLET. Graag. Dank u. (*Neemt het kopje van Dahlia aan.*) Kom misschien efkes zitten, dat praat gemakkelijker. (*Ze gaan aan het tafeltje van Violet zitten en slurpen koffie.*)
- FELIX. (*Tot publiek.*) Kent u dat? 't Vijfde wiel aan de wagen? Terwijl ik hier omwille van die madammen mijn tijd sta te verprutsen met nutteloze ochtendgymnastiek (*Stopt met turnen.*) hebben mijn centen pootjes gekregen! Er moet gehandeld worden! (*Loopt af uitgang camping.*)
- VIOLET. Voilà zie! Nu zitten we tenminste gezellig bij mekaar.
- DAHLIA. We zijn toch burens voor iets, zeker?
- VIOLET. En? Valt uw verblijf op de Pondorosa mee?
- DAHLIA. Ge hebt er geen gedacht van. Weet ge dat ik gisteren mijn broer heb teruggevonden die mij vijftien jaar geleden opzettelijk uit het oog was verloren?
- VIOLET. Serieus?
- DAHLIA. Ja. Hij wist niet eens meer waarom hij ruzie had gemaakt, de sukkel. Maar ik wist het nog goed.
- VIOLET. Och, mannen... 't Is altijd iets. Ge hebt u toch niet met mekaar verzoend, hoop ik?
- DAHLIA. Toch wel! Och, als ik hem daar een plezier kon mee doen. Ik ben eerder van het vergevingsgezinde type, ziet ge.
- VIOLET. Ik begrijp u volkomen. Ik ben ook zo.
- DAHLIA. Taske koffie, madam?
- VIOLET. Wel ja, waarom niet?

Dahlia gaat naar haar tafeltje. Violet volgt haar. Dahlia schenkt koffie.

Het Rare Mannetje komt op met een gewone cactus, gaat naar het tafeltje van Violet, schenkt koffie, drinkt hem op en gaat weer weg. Intussen...

- DAHLIA. Weet ge... De mijne... Ik verdenk er de mijne van dat hij in een ander zijn kiekekot zit te scharrelen.

VIOLET. Hebt gij dan zelf geen kiekekot, madam?

DAHLIA. Natuurlijk wel. Maar ge weet, de eieren zijn altijd bruiner aan de andere kant van de kiekedraad.

VIOLET. Dat begrijp ik niet goed.

DAHLIA. Dat wil zeggen dat de kiekens beter leggen op een ander.

VIOLET. Dat van die eieren dat snap ik nu wel, maar dat van die kiekens...

DAHLIA. (*Met een zucht.*) Dat de lakens in een ander bed properder gewassen of gestreken zijn. 'k Moet ik u toch geen tekeningske maken?

VIOLET. (*Na een lichte aarzeling.*) Ha! Ge bedoelt dat hij een affaire heeft!

DAHLIA. Voilà!

VIOLET. Zeg dat dan direct!

DAHLIA. Maar ik kan het niet bewijzen.

VIOLET. Dat is wel erg. Als ge uw eigen vent al niet meer moogt vertrouwen.

DAHLIA. Maar ik zal het te weten komen! En dan zal hij er efkes niet goed van zijn!

VIOLET. Ge gaat hem toch geen zeer doen, hoop ik?

DAHLIA. Ge bedoelt pitsen en aan zijn oren trekken en zo. Dat is klein bier vergeleken met wat ik van plan ben!

VIOLET. Vertel! Vertel!

DAHLIA. Ik trek al zijn haren uit en laat ze hem een voor een opeten! Pas op, 't zou zonde zijn, want hij heeft een heel mooie kop haar. Maar ik kan niet anders. Wat zoudt gij in mijn plaats doen?

VIOLET. Wat zou ik met uw man moeten doen? Ik ken die persoon zelfs niet.

DAHLIA. 't Is te hopen, want ik zou anders met u nogal een gang gaan!

VIOLET. (*Met lachje.*) 'k Zou niet graag in mijn eigen schoenen staan als ik u zo bezig hoor! Maar ge hebt gelijk. Ze moeten maar niet met hun vingers aan een ander zijn gerief zitten!

DAHLIA. Antwoord nu eens eerlijk. Wat zoudt gij in mijn plaats doen?

VIOLET. Ge bedoelt: met de mijne?

DAHLIA. Ja!

VIOLET. De mijne, die doet dat niet.

DAHLIA. En gij gelooft dat?!

VIOLET. Ik hou die goed kort. En daarbij, mijn Armand is daar veel te onnozel voor.

DAHLIA. Allee, als gij het zegt... Nog een taske?

VIOLET. Graag.

Ze gaan aan het tafeltje van Violet zitten, die koffie schenkt.

DAHLIA. Wacht eens eventjes. Hebt gij daar niet gezegd dat uw man Armand heet?

VIOLET. Ja, Armand Solleveldt. Waarom?

DAHLIA. Omdat ik ook Solleveldt heet. Dahlia Solleveldt. Aangenaam.

VIOLET. Ik heet Vanovergenechten. Violet Vanovergenechten. Aangenaam.

Ze staan recht en geven mekaar een hand.

DAHLIA. Dan is uw Armand mijn broer over wie ik u heb verteld.

VIOLET. Uw broer? Ge moet u vergissen. Er lopen geen twee Armand Solleveldts rond op de Pondorosa! Laat staan op de wereld!

DAHLIA. Zeker van?

VIOLET. Laat maar. Eentje is al erg genoeg!

DAHLIA. Kijk eens naar mij. Die neus, die oren...

VIOLET. Gij hebt een wipneusje en fijne oortjes. Geen tomaat met flappers zoals mijn Armand!

DAHLIA. Waar haalt ge die onzin vandaan. Kijk nog eens goed.

VIOLET. *(Doet het.)* Nu ge het zegt... Een tomaat en flappers! Ge lijkt op mekaar als twee rochels die op dezelfde tegel zijn gespuwd. We zijn dus familie van mekaar!

DAHLIA. We zijn schoonzussen! Amai zeg! Als dat niet leuk is! Daar moeten we een taske op drinken!

Ze gaan aan het tafeltje van Dahlia zitten, die koffie schenkt.

VIOLET. En welk is uw beroep, Dahlia?

DAHLIA. Ik zit in de haute coiffure. Echt van die exclusiviteitjes, hé! En gij?

VIOLET. Ik ben directrice.

DAHLIA. Ohlala! Van een school? Een bank?

VIOLET. Neenee. Directrice van de sanitaire installaties van 't Centraal Station in Brussel.

DAHLIA. Dat moet een boeiende job zijn.

VIOLET. Met veel afwisseling.

DAHLIA. Dat kan ik mij voorstellen...

Ze zuchten tegelijk en nemen daarna samen een slokje.

VIOLET. Weet ge wat ik straf vind? Dat die mij daar nog geen woord over gezegd heeft.

DAHLIA. Dat ik zijn zus ben?

VIOLET. Ik moet de pieren altijd uit die zijn neus trekken! // Hij zal er niet goed van zijn!

DAHLIA. // Dat hij er niet goed zal van zijn!

VIOLET. Nog een taske koffie?

Ze gaan naar het tafeltje van Violet. Violet schenkt in.

VIOLET. Zeg, die ceo van u, vertel daar eens wat meer over.

DAHLIA. Oh, dat is niets speciaals... Die zegt dat altijd, maar eigenlijk is 't meer overdreven dan wat anders. Misschien kent ge onze warenhuisketen? Ge hebt toch al gehoord van...

VIOLET. Nog iets waar mannen het beste in zijn: overdrijven. Tussen haakjes, kent ge 't toppunt van overdrijven? 't Is eigenlijk een redelijk onnozele mop die over vissers wordt verteld. Een stuk aan uw armen laten zetten om te kunnen laten zien hoe groot uw laatste vangst is.

DAHLIA. Oeioei, da's om te lachen, zu. Wie laat er nu een stuk aan zijn armen zetten, allee?

VIOLET. Een visser. Die mop komt van mijn man. Die is visser zonder vis. Daarom dat ik er niet kan mee lachen.

DAHLIA. Da's ook toeval. Mijn man is ook visser zonder vis. Waarschijnlijk daarom dat ik er ook niet kan mee lachen.

VIOLET. Allee, proficiat. Ik voel met u mee. Hoe heet uw man, zei u?

DAHLIA. Mijn man? Die heet...

Ze wordt onderbroken door de commissaris, die opgekomen was.

PEUTER. Dames. Mag ik even storen? *(Toont zijn penning.)*

DAHLIA. *(Oh nee... Die ontbrak hier nog.) (Ze doet een poging om haar gelaat te verbergen.)*

PEUTER. Peutermans, Pieter Peutermans, commissaris.

VIOLET. Koffietje, meneer Preutelmans?

PEUTER. Neen, dank u. De naam is Peutermans. commissaris Pieter Peutermans.

Violet is in een onbedaarlijke lach geschoten. De commissaris wacht geduldig tot zij haar tranen heeft gedroogd.

VIOLET. Hewel? Lacht ge niet mee?

DAHLIA. Nee.

VIOLET. Hebben ze u dat nooit geleerd misschien?

DAHLIA. Jawel, maar die flik is mijn schoonbroer, de vent van ons Margriet, mijn oudere zus. Wees dus braaf en beleefd, want hij is dus ook de schoonbroer van mijn broer Armand, en dat is uw vent. Hij is bijgevolg uw aangetrouwde schoonbroer en voor 't minste draait die u de doos in!

VIOLET. Als 't niet meer is dan dat. Stel u voor dat hij een oud lief van u was!

PEUTER. Let op, mevrouw, schoonzus of niet, maar op het beledigen van een ambtenaar in functie staan zware sancties!

VIOLET. *(Recht.)* Oeps, meneer. Ik wist eigenlijk niet, zu, dat wij familie waren. Als ik u ergens mee kan helpen... Taske koffie?

PEUTER. Dank u.

VIOLET. Betekent dat: graag, dank u. Of: nee, liever niet, dank u.

PEUTER. Nee, liever niet, dank u.

VIOLET. Iets anders misschien... *(Maakt twee knoopjes los.)*

PEUTER. Nu is 't genoeg geweest! Zitten! Alle twee!

De twee vliegen elk naar hun tafeltje en gaan zitten. Violet sluit één knoopje.

PEUTER. In het kader van een politieel onderzoek naar een mogelijk netwerk van dieven, inbrekers, roversbenden, piraten, makelaars en andere zakkenrollers, wou ik u

vragen of u dienaangaande op deze camping, Pondorosa genaamd, geen verdachte bewegingen of suspecte sujetten hebt opgemerkt.

DAHLIA. Wat bedoelt ge daarmee, Pieterke?

PEUTER. Commissaris Peutermans voor u!

VIOLET. Oeioei! Hebben ze u nog niet gezegd hoe fel ge wel zijt als ge u kwaad maakt?

De commissaris haalt een stel handboeien boven en maakt aanstalten ze te gebruiken.

VIOLET. Nee! Excuseer... Sorry... Ik houd mijn manieren! Beloofd!

PEUTER. Commissaris wie?...

VIOLET. Commissaris Peutermans... *(Sluit het tweede knoopje.)*

DAHLIA. Ik ook, commissaris P... P... Peutermans! Ik bedoel, 'k zal mijn best doen...

Het mobieltje van de commissaris gaat. Hij neemt op.

PEUTER. Peutermans. ... Hoe, zeg je? ... Nee, kom me daar niet mee lastig vallen. Ik ben met een onderzoek bezig. ... Los dat soort zaken zelf op, agent De Petter! ... Nee, je blijft waar je bent! Dit is een bevel!

AGENT. *(Op, met gsm aan zijn/haar oor.)* Maar ik ben er al, chef.

PEUTER. De Petter, ik heb duidelijk gezegd me niet lastig te komen vallen!

AGENT. Maar ik heb die vent weer gezien, chef.

PEUTER. Welke vent?

AGENT. Ge weet wel, die ik vorige week staande heb gehouden met een struisvogel op de achterbank van zijn wagen.

PEUTER. Pardon?

AGENT. Ja, ik heb hem toen gezegd dat hij dat beest maar naar Planckendael moest brengen.

PEUTER. Mooi, en?

AGENT. Wel, chef, vandaag kom ik hem weer tegen met dezelfde struisvogel nog steeds op dezelfde achterbank van dezelfde wagen.

PEUTER. Wat heb je hem dit keer gezegd?

AGENT. Niks. Ik kreeg de kans niet. Hij vertelde dat het bezoek aan Planckendael de

struisvogel goed bevallen was en dat ze nu het Museum van Hedendaagse Kunst in Antwerpen gingen bezoeken.

PEUTER. Wat ben je van plan te zeggen als je die vent nog eens staande houdt?

AGENT. 'k Zou het niet weten, chef.

PEUTER. Dan arresteer je hem wegens dierenmishandeling, natuurlijk! Je beseft toch dat die arme struisvogel veel te weinig plaats heeft op de achterbank van die wagen? Ben ik duidelijk genoeg?

AGENT. Heel duidelijk, chef! Dank u, chef!

PEUTER. Ingerukt, De Petter! (*Agent De Petter af.*) Waar waren we gebleven?

Het Rare Mannetje drentelt van de ene naar de andere kant met een wortel en een tak.

DAHLIA. Bij de knoopjes van Violet.

PEUTER. Mijn vraag was: hebt u op deze camping verdachte individuen opgemerkt?

DAHLIA. Nee. Waarom?

PEUTER. Omdat ik hier de vragen stel en omdat deze regio geplaagd wordt door een reeks inbraken, en ik van plan ben die uit te roeien, met wortel en tak! (*Af.*)

VIOLET. Amai! Dat kan tellen!

ARMAND. (*Op.*) Zo. Hier zijn we ermee, zie!

VIOLET. Waarmee?

ARMAND. Met onze vangst.

VIOLET. En waar is *onze vangst*? Of eten we vanavond dat petieterig visje dat daar aan uw haak hangt?

ARMAND. Dat? Dat is een blikje. Violet, lieveke, wist jij nog niet dat ge een blikje moet werpen om een snoek te vangen? Want anders lukt het nooit! 't Schijnt dat er in de vijver een snoek zit van wel zo groot. (*Demonsteert de grootte.*)

VIOLET. Niet meer dan dat?

ARMAND. Allee, eigenlijk is hij iets groter. (*Demonstreert.*) 't Kan natuurlijk zijn dat hij nog groter is.

VIOLET. Hoeveel groter?

ARMAND. Minstens zo groot.

VIOLET. // Laat zien!

DAHLIA. // Laat zien!

Armand probeert de vis nóg groter te maken. Hij kreunt onder de inspanning.

ARMAND. En die gaan wij vandaag proberen te vangen. Hou uw grootste braadpan al maar klaar!

VIOLET. Ha? Ge hébt hem dus nog niet gevangen?

ARMAND. Natuurlijk niet! Een goede visser verkoopt altijd eerst het vel van de beer voor die aan zijn haak hangt. Daarna pas gaat hij aan de slag! Zoiets doet ge niet op één, twee, drie! Die snoek is wel zo groot, hé!

VIOLET. Weet ge wat gij eens moet laten doen, Armanke? Uw armen laten verlengen!!

ARMAND. Hoe... wat...

DAHLIA. Dan wordt uw snoek *nog* groter!

VIOLET 't Is spijtig dat hij niet alles wat hij heeft op die manier kan laten verlengen!

Violet en Dahlia schateren het uit. Armand blijft met open armen staan en kijkt meewarig in de ogen van het publiek.

CESAR. (Op.) Hewel, onnozelaar? Wat staat gij daar met uw armen wagenwijd open?

Armand laat de armen zakken. Violet ziet Cesar...

VIOLET. Poepie-ie!!

... en stormt op hem af.

Armand denkt dat ze naar hem toeloopt en opent opnieuw de armen. Violet loopt tegen de gestrekte arm van Armand die ter plaatse ronddraait, waarna ze zich in Cesars armen stort.

Dahlia brult van woede.

[We horen op tape het gebrul van een berin (of een leeuwin) dat door Dahlia gemimed wordt.]

PAUZE

DEEL TWEE

1.

Het Rare Mannetje komt op met een apathische Cesar aan de hand. Hij leidt hem naar de plek waar hij zich bevond toen DEEL EEN eindigde. Hij doet hem dezelfde houding aannemen. Dan haalt hij Violet en doet met haar hetzelfde. Daarna volgt Armand en ten slotte Dahlia.

Korte tableau vivant.

Het Rare Mannetje klapt éénmaal in de handen en de scène komt tot leven. Hij verdwijnt.

Cesar staat nog even met Violet in zijn armen.

Armand heeft een pirouette gemaakt, staat met de armen wijd open en weet niet wat er allemaal aan de hand is.

Dahlia kijkt verbijsterd en hapt naar adem. Dan stapt ze resoluut naar Cesar en geeft hem een klets in het gezicht.

VIOLET. Oeps!! Vergissing!

DAHLIA. Wel?!

CESAR. *(Betast zijn wang.)* Maar ik heb toch niks misdaan?

DAHLIA. En wat staat gij hier in de armen van mijn vent te doen?

VIOLET. Niks. Ik heb mijn bocht niet scherp genoeg genomen!

ARMAND. Maar lieveke toch...

VIOLET. *(Naar Armand.)* Wat staat gij hier zo onnozel te doen? *(Hij laat de armen zakken.)*

DAHLIA. *(Tot Cesar.)* Wel? Hoe gaat gij u hieruit lullen?

VIOLET. Of gaat ge ons weer eens tonen hoe groot die vis is?

ARMAND. Maar... maar... Ik stond gewoon klaar om u op te vangen.

CESAR. Waarom zou ik dat bij u proberen, schatje? 't Was puur toeval. *(Dahlia schopt Cesar tegen het scheenbeen.)* Au! Wat is 't, zeg! Hou daar eens mee op, jong!

VIOLET. Hier! *(Ze schopt Cesar tegen de andere scheen.)* Dat is voor dat puur toeval!

CESAR. Au! Waarom doet ge dat? Ik heb u toch niets misdaan?

DAHLIA. Beschouw het als een voorafbetaling voor de leugens die ge later nog zult verkopen!

VIOLET. Goed zo! Meteen is uw evenwicht hersteld!

CESAR. *(Weet niet welk been hij eerst moet vastnemen.)* Maar ik ben toch niet naar haar toegelopen, Dahlia?!

DAHLIA. Ik geef het dik tegen mijn zin toe, maar ge hebt gelijk! Wel, schoon madam, wat hebt gij daarop te zeggen?

VIOLET. Ik heb mij van vent vergist! Hebt gij u nog nooit van vent vergist?

CESAR. Dahlia! Wat hoor ik daar?!

DAHLIA. Bemoei u met uw eigen zaken, bolleke, of ge komt straks nog handen te kort! *(Tot Violet.)* Zoiets gebeurt misschien met een bepaalde soort vrouwen, maar niet met mij!

Felix op.

VIOLET. Gij hebt daar toch niets op tegen, als ik zie hoe ge hier rond paradeert. Geverfd en beplakt als een praalwagen van karnaval.

DAHLIA. Wablieft? Hebt gij uw eigen al eens goed bekeken, foorwijn!

Violet wil Dahlia vastgrijpen, maar Felix komt net op tijd tussenbeide.

FELIX. Voor de liefhebsters van een partijtje modderworstelen; dat kan georganiseerd worden als u de wedstrijd sponsort!

DAHLIA. We kunnen ons geld evengoed in een wensput gooien en wensen dat we het nooit meer terugzien.

VIOLET. We zullen u eens leren sponsoren!

Vermits hij nu tussen beide vrouwen in staat, ontvangt Felix de klappen. Cesar komt tussenbeide.

CESAR. Zijt gij te schoon om mij te komen helpen?!

ARMAND. Ik ben maar een rekkenvuller en die moeit zich niet als de grote baas in vergadering is.

Cesar grabbelt de eerste de beste vast en dat is Violet. Felix grijpt Dahlia. Felix, alsof hij iets vies vast heeft, duwt Dahlia naar Armand. Cesar ziet dat hij de verkeerde vrouw vast heeft en duwt Violet naar Felix, die Dahlia op hetzelfde moment naar Armand duwt, die Dahlia op zijn beurt naar Cesar duwt op het moment dat Felix Violet naar Armand duwt.

DAHLIA. Dat is al de tweede keer dat ge haar vasthoudt. Ge kunt er gewoon uw poten niet thuishouden, hé Cesarke?

CESAR. Ik heb mij gewoon van vrouw vergist! Hebt gij u nooit van vent vergist?

DAHLIA. Dat is al de tweede keer dat ze mij dat vragen!

CESAR. Ik kan er ook niets aan doen dat Violet sneller is dan gij... Ik had gehoopt dat gij op mij zoudt afgevlogen zijn!

DAHLIA. Hoe weet gij dat die bitch Violet heet?

VIOLET. Dat heb ik gehoord! Armand! Doe iets!

ARMAND. Pfgskfl...

VIOLET. 't Is eigenlijk belachelijk dat ik u nog iets vraag!

CESAR. Armand werkt in mijn zaak! Waarom zou ik zijn vrouw dan niet kennen? Ik ken de partners van al mijn personeelsleden.

ARMAND. Niet alleen de vrouwelijke!

DAHLIA. Wablief?!

ARMAND. (*Beetje verwijfd.*) Ja, wat ons opperhoofd zegt is waar hoor, madam Vitseroel! Hij kent alle mannelijke partners van zijn personeel en omgekeerd kent hij al het mannelijke personeel van zijn partners!

DAHLIA. Schunnigaard! Blijkbaar komt iedereen zonder moeite in uw armen terecht!

FELIX. Is dat waar, meneer Vitseroel? Dat wist ik niet van u, zu!

CESAR. Gij hebt zeker geld nodig?

DAHLIA. Wat wilt ge daarmee zeggen?

CESAR. Ge ziet het verkeerd, Dahlia! Het is puur uit vriendschap dat ik dat zeg, omdat pure vriendschap veel belangrijker is dan geld!

FELIX. Dat is niet waar! Voor mij is geld belangrijker dan pure vriendschap!

DAHLIA. Waarom hebt gij dat schepsel vandoen? Of ben ik niet goed genoeg meer?

CESAR. Dat zal ik u op 't einde van 't stuk wel uitleggen! Ik heb nu geen tijd!

VIOLET. (*Tot Armand.*) Hoor eens wat die over mij durft zeggen! Zeg toch ook eens iets!

ARMAND. Zijt ge wel zeker dat ik ook iets mag zeggen, lieveke?

VIOLET. Het enige wat gij moogt zeggen is waarom ge tegen mij niet gezegd hebt dat dat mens uw zus is.

ARMAND. Vergeten, zeker?

VIOLET. Ge liegt dat ge zwart ziet!

ARMAND. Excuseer dat ik het zeg, Violetje, maar dat is racisme. Denk maar aan Zwarte Piet. Die sukkel kan er ook niet aan doen dat hij zwart is omdat hij door zijn baas verplicht wordt door de schouwen te kruipen. Ik was van plan het u te zeggen! Ik zette mij klaar, ik schraapte mijn keel, ik nam mijn aanloop, maar ik kreeg er geen woord tussen.

VIOLET. Maak dat de ganzen wijs!

ARMAND. Wat ben ik hier aan 't doen, denkt ge?

VIOLET. Goed. Zeg dan wat ge te zeggen hebt.

ARMAND. Nee.

VIOLET. Waarom niet?

ARMAND. Vóór de verzoening tussen Dahlia en mezelf had het geen zin, want er bestond geen zus. Na de verzoening zou het zin kunnen hebben als ge het nog niet geweten hadt, maar ge wist het al, aangezien Dahlia het u verteld had. Waarom moet ik het dan nog herhalen?

VIOLET. Laat maar.

ARMAND. (*Bekijkt Cesar dreigend.*) Maar één ding is zeker!

DAHLIA. Al wat er gebeurt, is niet de schuld van mijn Cesarke, maar van die mannen-vreetster!

ARMAND. Gij en dat manneke daar...

VIOLET. Echt Armand, het gebeurde amper één enkel keertje... Zelfs niet. Het gebeurde zelfs geen enkel keertje! Maar hij heeft het wel uitgelokt!

DAHLIA. Cesar! Spreek! Ge laat dat toch niet zeggen door de vrouw van een simpele rekkenvuller?!

CESAR. Nee, potdorie ...

ARMAND. Is hij daar weer met zijn rekkenvuller?!

CESAR. Maar dat heb *ik* toch niet gezegd?!

Volle woordenwisseling tussen Cesar en Armand. De twee vrouwen vallen in! Felix komt tussenbeide. Vreselijk kabaal! Het Rare Mannetje op met een grote cactus, gevolgd door commissaris Peutermans en agent De Petter. Het Rare Mannetje loopt door.

PEUTER. Wat is hier in 's hemelsnaam aan de hand?!

De vijf horen niets en ruziën verder! De commissaris blaast op zijn fluitje. Tableau vivant. De vijf blijven onbeweeglijk staan, met hun tegenstrever in zijn of haar greep.

PEUTER. We hebben een onmenselijk gebrul waargenomen, dat van deze plek scheen te komen.

De vijf: ik weet van niks. Dat kan niet. Wanneer was dat? Hebt gij iets gehoord? Enz... Alles gebeurt plots in volle vriendschap!

PEUTER. Zit het zo? Gebaren van krommenaas! Alle vijf naar het commissariaat! Wie zich verzet, wordt in de boeien geslagen! (*Protest bij de vijf.*) De Petter! Armbandjes!

AGENT: Dat zal moeilijk gaan, commissaris. We hebben maar één paar.

PEUTER. En vraag een combi.

AGENT. Dat zal ook moeilijk gaan, chef. We zijn te voet naar hier gekomen, omdat onze enige combi nog steeds in reparatie is.

PEUTER. Je bent een idioot, De Petter!

AGENT. Dank u, chef!

Daar verschijnt Puymsteen, de knappe brandweercommandante. (Eventueel een brandweerman als figuratie.)

PEUTER. Brandweercommandant? U hier? Wat een genoegen!

COMM. We hoorden in de kazerne een vreselijke sirene loeien. Nader onderzoek heeft uitgewezen dat ze van de Pondorosa afkomstig is.

PEUTER. Ik vrees ervoor... (*Merkt het publiek.*) Agent De Petter, gelieve alle kijklustigen op een afstand te houden.

Terwijl hij/zij een afzetlint over de voorscène zal aanbrengen...

AGENT. Tot uw orders, chef. *(Tot publiek.)* Komaan mensen. Ga naar huis, alsjeblief. Er is niets gebeurd! Hier valt niets te beleven of te zien!

Puymsteen heeft intussen haar helm afgenomen en ze schudt haar weelderige lokken als een waterval naar beneden. Ze knoopt ook de bovenste knopen van haar pak los, (omwille van de zomerhitte, uiteraard!) Ze staat vlak voor Cesar, die er niets beters op vindt dan plat achterover te vallen. We horen vogeltjes fluiten! Armand heeft het bijzonder lastig.

PEUTER. Wat is dit voor een circus? Wie heeft u toelating gegeven om te gaan liggen?

Hij draait zich en komt met zijn neus in de boezem van de commandant terecht.

CESAR. Waar ben ik? *(Felix en Dahlia helpen Cesar recht.)*

DAHLIA. Plat achterover gevallen. Excuseer hem, commissaris, maar hij heeft soms van die kuren.

CESAR. Waarom loopt dat mooie kind rond met zo'n décolleté?!

ARMAND. Daar zijn twee uitstekende redenen voor!

De commandant bekijkt Armand indringend. Deze knikt even door de knieën, maar slaagt erin het evenwicht te bewaren en niet plat achterover te vallen.

COMM. Wie heeft die sirene doen loeien? U misschien?

ARMAND. Pftchs...

VIOLET. Aan mijn man moet ge niks vragen, commandant. Die valt altijd uit de lucht. Als ge ergens een bluts in de grond ziet, die komt van hem!

FELIX. Het moet een vergissing zijn, commandant. We hebben geen sirene op de Ponderosa.

COMM. U geeft dus spontaan toe dat uw camping niet in orde is met de brandbeveiliging!

CESAR. Dikke flater, Felixke!

FELIX. Ik hoop mevrouw Vitseroel aan te werven! Ze loeit even hard als een echte sirene!

DAHLIA. 't Is een gave. Ik kan er ook niks aan doen.

CESAR. Goed geprobeerd, Felixke!

COMM. Is dat zo? Ik mag hopen, Schaepdrijvers, dat dergelijke grapjes zich in de toekomst niet meer herhalen en dat u alles in orde brengt conform de wet. Ik ben overigens verplicht dit incident te rapporteren. Op een valse oproep aan de brandweer staan fikse boetes.

CESAR. Is dat niet idem dito voor een onnodige oproep aan de politie?

Iedereen. Dat zou geen slecht gedacht zijn. Daarin geef ik u groot gelijk. Goed gezegd, commissaris! Enz... De politie en de brandweer gaan af.

FELIX. *(Op het randje van een toeval.)* Bedankt! Iedereen! Voor de boetes! Die mijn brievenbus! Binnenkort! Doen overlopen!

CESAR. En die gij op voorhand al dubbel en dik gerecupereerd hebt! Afzetter!

VIOLET. Kom, zoeteke. Wij gaan frietjes bakken. De patatjes wachten op u.

ARMAND. Frietjes? Dat moet ge me geen twee keer zeggen! *(Naar caravan.)*

VIOLET. *(Stil tot Cesar.)* 'n Kinderhand is gauw gevuld. Bel me... *(Naar caravan.)*

FELIX. Ik hoop dat jullie beseffen wie hier de gebakken peer is!

DE VIER. // 't is de Felix! 't Is de Felix! *(Armand en Violet lachend af caravan.)*

Felix wil verontwaardigd weg. Cesar houdt hem vlug staande.

CESAR. Felix... Ge weet goed genoeg dat ik dat niet meende.

FELIX. De dag dat de hemel op uw kop valt, geloof ik u.

DAHLIA. Wat is dat daar voor gefezel?

CESAR. Niets meer dan wat alledaags gefezel, mijn allermooiste. Ik ben het hem nog eens flink aan 't inpeperen!

DAHLIA. Vooruit, ge hebt nu al genoeg gepeperd! *(Duwt hem richting caravan.) (Dan tot Felix.)* Hebt ge gezorgd voor mijn... Ge weet wel.

FELIX. Dat komt in orde.

DAHLIA. Zo. Ik heb er nog wat extra zout op gestrooid! Denk eraan dat ik u vanaf nu geen seconde uit het oog verlies! *(Dahlia af caravan.)*

CESAR. Mijn winst! Heeft onze favori het gehaald of niet?

FELIX. Dragonfly is als bij wonder derde geëindigd. Maar ik heb nooit uw andere deel van de inzet gekregen, bijgevolg kon ik voor u niets inzetten en kan ik u ook niet uitbetalen.

CESAR. Maar ik heb u toch beloofd dat ik u 't geld zou bezorgen!

FELIX. Ge hebt mij zoveel beloofd, maar ik heb niets gekregen.

CESAR. Daar kon ik niet aan doen! Mijn vrouw klitte als een zuignap aan mij vast! Ze zat begot bijna met mij op dezelfde wc-pot! Ik geraakte niet eens in de buurt van geld!

FELIX. Tututut!

De dief is op geslopen en luistert mee. Na een poosje zal hij verdwijnen.

CESAR. Dragonfly was de gouden tip. Die hebt ge van mij gekregen!

FELIX. Bronzen tipke! Bescheiden blijven! Vermits ik uw pingping niet heb gezien, heb ik de rest van de inzet uit eigen zak voorgeschoten...

CESAR. Ik betaal u terug!

FELIX. ...En het heeft me geen windeieren gelegd!

CESAR. Ons! Het heeft ons geen windeieren gelegd! Die inzet is deels van mij!

FELIX. Van mij! Ik heb alles helemaal alleen uit eigen zak betaald!

CESAR. Voorgeschoten hebt ge gezegd! Niet *betaald!* Hij is van mij!

FELIX. Er is juist niks van u!

CESAR. Ik betaal u terug! Of hoort ge niet goed?

FELIX. Langs mijn ene oor wel, langs mijn andere oor veel minder. Wees blij dat ik als tussenpersoon niet eens een percentage van uw winst vraag. Dragonfly heeft meer dan 400 euro opgeleverd. De helft van die winst heb ik gewonnen door in te zetten in uw plaats en de andere helft is het resultaat van mijn persoonlijk aandeel van de inzet. Ik kan u bijgevolg niets uitbetalen. Integendeel, u hebt een uitstaande schuld bij mij. Ik betaal u terug, hebt u daarnet gezegd! Namelijk de helft van de inzet die ik nooit van u heb gekregen, maar die ik wel ingezet heb met mijn eigen geld en die u vijftien seconden geleden beloofd hebt terug te betalen!

CESAR. Dat klopt van geen kanten!

FELIX. Dat klopt als een bus!

CESAR. En het deel van mijn inzet dat ik u eerder had gegeven?

FELIX. Dat is gepikt voor ik naar de rennen trok.

CESAR. Gepikt? Door wie?

FELIX. Door een pikker! Door wie anders? Daar kan ik toch niets aan doen!

CESAR. Jawel! Dat is uw schuld! Waarom beveiligd ge uw stomme camping niet beter!

FELIX. Moet ik misschien een muur van negen meter hoog rond de Pondorosa bouwen met hoektorens en zwaar bewapende wachtposten? In wat voor soort land zouden we dan zitten? Als u mij wil subsidiëren, ceo-ken, dan zal ik het zeker doen!

CESAR. 't Is niet mogelijk...

FELIX. 't Is wel mogelijk! Wat foetsie is, kan ik niet inzetten!

CESAR. Ik had u mijn centen gegeven voor de dief ze pikte!

FELIX. Nog een geluk dat u ze niet gegeven hebt nadat de dief ze gepikt had!

CESAR. Ge hebt ze gekregen! Ge hadt ze moeten inzetten! Punt uit! Dat ze gepikt zijn, daar heb ik niets mee te maken!

FELIX. Daar hebt u alles mee te maken. Wanneer u de supermarkt buiten komt met een volle kar en op de parking pikt een dief al uw winkelgerief, kunt u dan van de baas van de supermarkt eisen dat hij uw ticket terugbetaalt?

CESAR. Dat is geen vergelijking!

FELIX. Dat is wel een vergelijking! En dat zou u moeten weten, want u bent zelf ceo van een supermarkt. Zou u iemand terugbetalen die zonet van zijn aankopen werd beroofd?

CESAR. Natuurlijk niet!

FELIX. Ik dank u voor uw spontane medewerking! Daarmee geeft u toe dat ik gelijk heb.

CESAR. Dat heb ik niet gezegd!

FELIX. Dat hebt u wel gezegd!

CESAR. Gij zijt wel het toppunt van lef!

FELIX. Nee, het toppunt van lef bent u, want u probeert een spookrijder in te halen!

CESAR. In dat geval zijt gij Felix, de Koning der Imbecielen!

FELIX. En dan bent u Caesar, de Keizer der Idioten!

CESAR. Uw redenering is zo bekrompen als een voze winterappel! Waar is mijn geld! Ik wil mijn geld!

FELIX. Dat moet u aan de dief vragen.

CESAR. Ik dien klacht in!

FELIX. En bij wie denkt u dat te doen? Bij de opperrechter in Vladivostok?

CESAR. Ik... ik... Volgend jaar zoeken Dahlia en ik ons een andere, grotere, luxueuzere camping voor een dubbele periode en dat twee, nee, drie keer per jaar en Armand en Violet ook want die moet naar mij luisteren of hij vliegt buiten al was het alleen maar om u te koeioneren en te dwarsbomen!

FELIX. Weet uw lief vrouwtje wat gij allemaal met haar geld uitspookt?

CESAR. Haar g... Mijn geld! Mijn!

FELIX. Haar geld! Haar!

CESAR. Mijn geld! Als ge durft!

FELIX. Ik durf!

Cesar razend af. Felix is gelukkig en telt neuriënd zijn centen. De Dief sluipt op...

DIEF. Uw geld! Uw leven moogt ge houden!

FELIX. Oh nee! Niet weer!

DIEF. Oh jawel! Wel weer!

FELIX. U kunt het zich echt niet laten.

DIEF. 't Is veel te plezant. Ik heb van mijn hobby mijn broodwinning gemaakt. Net zoals gij. Steek uw pollen dit keer niet zo hoog, als ge zo vriendelijk wilt zijn...

FELIX. Zo?

DIEF. Iets minder.

De Dief pakt het geld. Dan hoort Felix iets raar in de caravan van Armand en Violet...

DIEF. Tel nu tot dui...

FELIX. Sttt... Luister eens...

DIEF. Wat?

FELIX. Ssst!

Hij wenkt de Dief en ze luisteren naar de stemmen van Armand en Violet in de caravan. We horen soms ook een ander geluid (= een menger in een kom.)

ARMAND. Het lukt niet.

VIOLET. Wat lukt niet?

ARMAND. Ik krijg die niet stijf.

VIOLET. Als ge dat nog niet kunt!

ARMAND. Doe gij het dan!

VIOLET. Kom hier. Van voor naar achter en goed draaien! Zo. Als hij nu niet stijf wordt, weet ik het ook niet!

ARMAND. Ja zeg, ge ziet toch dat het niet helpt!

VIOLET. Waarom haalt ge er hem uit? Steek er hem terug in, zeg ik u en herbegin!

Het geluid herneemt. Felix en de Dief waren al aan het grinniken en proesten het nu haast uit. Ze blijven aandachtig luisteren.

ARMAND. Niks gekort. Die blijft zo slap als een schotelvod! *(Het geluid stopt.)*

VIOLET. Aan u heb ik echt niks!

ARMAND. Ik heb eens horen zeggen dat ge er een paar druppels water moet over sprenken om lekkere stijve te krijgen!

VIOLET. Probeer dat dan, Armand! Tenzij ge liever van die platte mayonaise op uw frietjes hebt, maar dat moet ge dan zelf maar weten!

De twee kunnen zich niet meer houden, rollen haast over de grond van 't lachen en Felix geeft de dief plots een klap. Die zakt neer. Felix neemt vlug zijn geld terug en sleept de dief weg. Violet komt kijken.

ARMAND. *(Binnen.)* Wat is dat daar voor lawaai?

VIOLET. Niets. Kinderen waarschijnlijk. Doe op uw gemak verder, zoeteke. Ik ga wat van de avondzon genieten, ik voel me zo zonder reden precies een beetje moe.

Terwijl haar ogen iemand zoeken, begint ze te vegen. Cesar op. Hij ziet Violet en trekt zich vlug terug naar de zijkant vooraan, neemt zijn gsm en vormt een nummer. Het rinkelt bij Violet en ze neemt op.

CESAR. *(Met omfloerste stem.)* Hallo... Spreek ik met mijn poezewoefke?

VIOLET. Ooh... Dat zal wel zeker... Met wie spreek ik?
CESAR. Raad eens.
VIOLET. Ik hou niet van raadseltjes.
CESAR. Ik ook niet.
VIOLET. Allee, toe. Zeg wie ge zijt.
CESAR. Ik ben het.
VIOLET. Ik ben het ook. Zeg, laten we van voor af aan herbeginnen, maar dan zonder raadseltjes.
CESAR. Akkoord!
VIOLET. Met wie spreek ik?
CESAR. Met mij.
VIOLET. Met wie?
CESAR. Violetje, alsjeblief! Met Cesar, wie anders?
VIOLET. Hoe kan ik dat nu weten?
CESAR. Zijt ge nu echt zo dom of doet ge alsof?
VIOLET. Natuurlijk doe ik alsof, Poepieke. Ge gaat me toch niet voor dommer nemen dan ik ben?
CESAR. Schat, luister. Vanavond tien uur. De Bosjes!
VIOLET. Kunt ge 't mij vergeven, mijn allerliefste schattebout?
CESAR. Zeg mij wat ik u moet vergeven, mijn erotische lieveling, mijn buitenechtelijke verhouding, mijn zenzueel libido en ik doe het!
VIOLET. Dat weet ik niet meer. Maar het feit dat ge het wilt doen, maakt me helemaal week vanbinnen.
CESAR. Als ik u daarmee een plezier kan doen, vergeeft ik het u. Tien uur! De Bosjes!
VIOLET. Dat heb ik gehoord! Tot vanavond! Ks!
CESAR. Ks!

Hij haakt in en trekt zich even terug. Armand (met schort) staat plots aan de deur.

VIOLET. Oei! Mij zo doen schrikken! *(In telefoon.)* Tegen wie denkt ge dat ge bezig zijt? Pedofiel!
ARMAND. Met wie zijt ge daar aan 't bellen? Met de pastoor?

VIOLET. Ge weet toch dat ik allergisch ben voor pastoors en andere geestelijkheden. Neenee! Met... euh... Een vriendin. Die... die voortdurend lastig gevallen wordt door... door andere mannen.

ARMAND. Ha! En ik ben moeder overste! (*Hij neemt haar telefoon.*) Hallo? ... Tomme, hij heeft ingehaakt.

VIOLET. Neenee, Armanke, 't is geen *hij*, maar een *zij*! 't Is een vriendin.

ARMAND. Ik kwam alleen maar zeggen dat de patatjes geschild zijn. Komt ge de frietjes en de steak klaarmaken of hebt ge liever dat we alles rauw naar binnen spelen?

VIOLET. Direct, zie, mijn speklapje! Ik zal uw steakske eens juste à point bakken! (*Wrijft over zijn buik en loopt naar binnen.*)

ARMAND. Ge vergist u van biefstuk, hé lieveke!

Armand legt de telefoon neer en gaat af. Een seconde later zien we Felix opkomen met een kleed. Als hij ter hoogte van de caravan van Armand en Violet komt rinkelt de telefoon. Felix blijft staan, kijkt rond en neemt op.

CESAR. (*Verschijnt vooraan.*) Hallo?

FELIX. Hallo? Hallo-o!

CESAR. (*Met vrouwenstem.*) ... Ja. Hallo? Met wie spreek ik?

FELIX. (*Met lichtjes vervormde stem.*) Bent u misschien een vriendin van Violet Vanovergenechten?

CESAR. Euh, ja... Hoe weet u dat? Zeg, u bent toch niet die...

FELIX. Die?

CESAR. Die... Ik heb naar het nummer van Violet gebeld en ik krijg u aan de lijn. Dan bent u toevallig toch niet... Ik durf het haast niet vragen, want stel dat u het wel bent.

FELIX. Dat ik wie ben? Spreek vrijuit.

CESAR. Wel ja... Die kwal van een Armand Sonneveldt, haar echtgenoot?

FELIX. Dat is inderdaad een kwal. Maar ik zou mezelf niet met hem durven vergelijken.

CESAR. Het doet deugd dat te horen, want het wil toch lukken, zeker, dat ik ook toevallig op Camping Pondorosa verblijf en ik met Violetje heb afgesproken.

FELIX. Wanneer?

CESAR. Vanavond om tien uur in De Bosjes.

FELIX. Dat vind ik echt leuk.

CESAR. Zeg, als u Armand niet bent, wie bent u dan wel?

FELIX. Ik ben een euh... goede vriend van Violet.

CESAR. Een goede vriend? Oei, ik wist niet dat Violetje meer dan één vriend had. Bedoelt u daarmee een *vriend* of gewoon *een vriend*?

FELIX. Ik ben eigenlijk meer een familievriend.

CESAR. Ze heeft het met mij nooit over een familievriend gehad.

FELIX. Dat komt waarschijnlijk omdat ik mijn leven lang in de gevangenis heb gezeten. Daarom schaamt die lieve Violet zich een beetje voor mij. Terecht.

CESAR. Wat hebt u dan misdaan?

FELIX. Ik heb tientallen jaren geleden per ongeluk een paar moorden gepleegd, ongewild een paar banken overvallen en toevallig een paar oude vrouwtjes gemolesteerd.

CESAR. Oeioei! Dat moet toch een trauma geweest zijn voor u? En voor zoiets hebt ge uw leven lang in de gevangenis gezeten?

FELIX. Toch een bepaald percentage van mijn leven lang, maar hoeveel weet ik niet precies, aangezien een ander deel van mijn leven lang nog in de toekomst ligt, begrijpt u, en ik onder bijzonder strenge voorwaarden vervroegd vrijgelaten ben, omdat ik spijt had. Heel veel spijt!

CESAR. Gefeliciteerd! Bent u dan niet gevaarlijk?

FELIX. Ik heb mijn leven intussen gebeterd en iemand die zijn leven heeft gebeterd en heel veel spijt heeft, zal niemand nog kwaad doen.

De deur van de caravan gaat open en Felix verbergt zich vlug.

ARMAND. (*Op.*) Ik heb die telefoon hier toch ergens laten liggen? (*Zoekt even en gaat af.*)

FELIX. (*Op.*) Een lieve jongedame zoals u hoeft zeker niets te vrezen. Hoe is uw naam, zwoel klinkende en begripsvolle jongedame?

CESAR. Mijn naam? Ik weet niet of ik die mag verklappen...

FELIX. Daar is toch niets mis mee? Komaan, niet zo schuchter. Vertel het eens aan de beste familievriend van uw vriendin.

CESAR. Cé... Cé...

FELIX. Cécémel?

CESAR. Nee! Cécile! Ja dat is het, Cécile!

FELIX. Cécile? Wat een originele naam. En hij klinkt zo melodieus. Cé... cile... Hmm...

VIOLET. (*Op.*) Wel, wat staat gij daar met mijn telefoon te bellen?

FELIX. Euh... Ik passeerde hier toevallig en die telefoon lag op uw tafeltje en hij begon vanzelf te rinkelen. Ik kon er niet aan doen, hoor... Wat ik u wou zeggen, Cécile... Uw vriendin Violet staat hier naast mij en ze laat door mij bevestigen dat ze vanavond om tien uur in De Bosjes zal zijn.

CESAR. Door u? Waarom komt ze dan niet zelf...

VIOLET. Geef die telefoon. (*Hij weert haar af.*)

FELIX. Omdat ze in mij het volste vertrouwen heeft.

CESAR. Straks weet iedereen van die afspraak! (*Felix blijft Violet afweren.*)

FELIX. Zeg Cécile, ik ben niet iedereen! Ik ben de familievriend. Violet is akkoord, hoor. Nietwaar Violetje? Vanavond om tien uur in De Bosjes! Kijk maar, ze knikt van ja terwijl ze knispert van verlangen! Maak u niet ongerust, Cécile, ge kunt haar vanavond rustig en ongestoord gezelschap houden. Dat is dan afgesproken. Tot straks, fluistert Violetje hier. Ze wuift u een kushandje toe en ze verwacht u. Dag, lieve Cécile! (*Haakt in.*) Zo. Dat heb ik fantastisch geregeld. Voor u! Ik hoop dat u dat weet te waarderen. (*Wrijft met duim en wijsvinger.*) Want bij mij is uw geheime afspraak in tamelijk goede handen.

Intussen diept Violet ergens een biljet op dat ze in zijn handen stopt.

VIOLET. Afzetter!

FELIX. Ik bedoel: in écht goede handen! Denk eraan: tien uur. De Bosjes! En vergeet niet: wat er ook gebeurt: Zij-Heet-Cécile!

Felix geeft de telefoon aan Violet. Cesar, dolgelukkig, haakt in en sluipt weg. Armand, op met een servet rond de hals geknoopt.

ARMAND. Hewel? Wat staat gij daar te doen?

VIOLET. Een luchtje happen en ondertussen een beetje met // meneer Felix babbelen. Ik moet daar toch uw toelating niet voor hebben of zo? ///

FELIX. // Zeg maar Felix...

ARMAND. /// Nee... Waarom?

FELIX. Nog een goede avond verder. (*Gaat weg.*)

VIOLET. Zeg: *hij ligt hier niet?* En wat is dit dan? Een frietpatat?

ARMAND. Ha? Dan zal ik erover gekeken hebben, zeker?

VIOLET. Een geluk dat het geen hond was, of hij had u gebeten. Allee, ga naar binnen. Mijn eten wordt koud. (*Beiden af.*)

Het was intussen al beginnen duisteren.

Felix sluipt opnieuw op en kijkt of de kust vrij is. Hij gaat naar de caravan van Vitseroel. Net als hij op de deur wil kloppen, komt Cesar van de andere zijde op.

CESAR. Wat staat gij daar op mijn deur te kloppen?

FELIX. Ten eerste is dit niet uw deur, maar de mijne. Alle deuren op de Pondorosa zijn van mij, vermits ik eigenaar ben van deze camping. En ten tweede, ik stond toevallig zó met mijn hand. Als dat verboden is, moet ge 't mij zeggen! Vertel me liever wat gij hier nog zo laat loopt te doen, ceo-ke! Moet gij geen pipieke doen en naar uw bedje gaan? Want kleine ventjes moeten dodokes doen voor het donker wordt!

CESAR. Wat staat ge daar met dat kleed voor mijn deur te zwaaien?

FELIX. Ik kan hier niet met een kleed staan zwaaien, want het zit verpakt in folie en het is een geheim.

CESAR. Geheim? Zwarte centen verdienen, ben ik zeker! Versjachert ge nu al vrouwenkieren ook? Gij verrekte wandelende boetiek!

FELIX. Het is een service die ik mijn vrouwelijke klanten aanbied.

CESAR. Gratis natuurlijk. En voor wie is deze service bestemd?

FELIX. Voor een dame die op de Pondorosa verblijft en dat is ook een geheim.

CESAR. Ge broebelt over van de geheimen. Hoe heet die dame?

FELIX. Dat mocht ik van mevrouw Vitseroel niet verklappen.

CESAR. Sjoemelaar! Waarom bestelt mijn vrouw die made in China-brol bij u?

FELIX. Omdat haar echtgenoot een duitenkliever is, een onverbeterlijke centenvreter!

CESAR. Dat is niet waar en dat is geen uitleg!

FELIX. Dat is wel waar en dat is wel een uitleg!

CESAR. Luister eens, fraudeur... Stel dat ik u een kleine vergoeding geef, dan bezorg ik het kleed persoonlijk aan mijn echtgenote. Zo moet gij geen moeite meer doen om leugens op te dissen en spaart ge tijd uit om u met uw andere louche activiteiten bezig te houden. Wat denkt ge er van?

FELIX. Dit kan ik niet goedkeuren.

Cesar haalt een biljet van 5 euro boven en houdt het onder Felix' neus. Deze snuift en loopt een kort eindje met Armand mee als een ezel achter een wortel. Het Rare Mannetje komt op met een zak.

CESAR. Zo goed, schurk?

FELIX. Mevrouw uw echtgenote had me wel het dubbele beloofd.

CESAR. Mensen op flessen trekken is echt uw specialiteit! Gelijk oversteken! (*Armand geeft tien euro. Felix geeft het kleed. Felix af.*) Hèhè. Dat is vlotter gegaan dan ik dacht. Nu moet ik alleen nog wat ander gerief zoeken.

Het Rare Mannetje geeft de zak aan Cesar. Die neemt de zak aan zonder het mannetje te bekijken. Die gaat af. Cesar haalt een bh en een pruik uit de zak.

CESAR. Net wat ik zocht! Niemand zal mij herkennen! (*Af.*)

Cesar gaat af en daar komen Armand en Violet naar buiten. Ze waren kennelijk binnen al beginnen ruzie maken. Armand gaat zitten.

VIOLET. Meneer heeft weer kuren, hoor ik. Heeft het u gesmaakt of niet?

ARMAND. Ik heb al beter gegeten.

VIOLET. Wat scheelde er nu weer aan?

ARMAND. De biefstuk mocht iets minder doorbakken zijn en de frietjes iets meer.

VIOLET. En meer is het niet?

ARMAND. Het waren er veel te veel.

VIOLET. Maar... Gij hebt ze geschild...

ARMAND. Omdat gij zat aan te dringen.

VIOLET. ... Ge hebt ze wel naar binnen gespeeld.

ARMAND. Ze waren zo zout als de Dode Zee.

VIOLET. Nog iets?

ARMAND. Uw saus was aangebrand.

VIOLET. Dat is weer op en top mannen, zie! Een mens doet zijn best om het hen zo aangenaam mogelijk te maken, omdat hun liefde zagezegd door hun maag gaat en dan krijgt ge zoiets te horen! Als ik het goed begrepen heb, was er dus niets goeds aan!

ARMAND. Dat heb ik niet gezegd. De patatjes waren prima geschild en de frietjes tiptop gesneden.

VIOLET. Ge vergeet iets. Uw platte mayonaise, die vond ge wel lekker, zeker?

ARMAND. Uw recept deugt niet...

VIOLET. (*Gaat zitten.*) 't Is altijd iets de laatste tijd... Ge ziet mij niet graag meer, Armand.

ARMAND. Toch wel. Ik kan niet zonder u, Violet. Hoe moet ik anders in de winter in bed mijn voeten verwarmen?

VIOLET. Ik durf er niet aan denken wat ge zoudt doen als ge mij moest missen.

ARMAND. Naar de tandarts lopen met kiespijn.

VIOLET. Ge kunt niet eens koffie zetten!

ARMAND. Dan drink ik thee!

VIOLET. Ge zoudt wel anders praten als ik van u wegging en ergens anders zou wonen.

ARMAND. Vertel geen onnozelheden, Violet. Wie zou er u in huis willen, allee?

VIOLET. Huhuhu! Gij ziet me niet graag meer, maar ik zie u wel nog graag!

ARMAND. Dat meent ge niet...

VIOLET. Jawel! Als ge van uw werk komt, geef ik u nog altijd een zoen!

ARMAND. Omdat ge het u niet kunt laten.

VIOLET. Wat kan ik mij niet laten?

ARMAND. Uw alcoholcontrole!

VIOLET. Huhuhu! Ge hebt geen geduld meer met mij!

ARMAND. Geduld is de ezel die bezwijkt onder zijn last!

VIOLET. Soms heb ik het gevoel dat gij mij compleet verwaarloost.

ARMAND. Compleet is misschien wat veel gezegd.

VIOLET. Niet waar. Ik ben er zeker van dat ge zelfs de verjaardag van onze trouw niet meer

weet.

ARMAND. Oh, maar dat weet ik nog goed! Dat was de dag dat de Rode Duivels gewonnen hebben van Oranje!

VIOLET. Huhuhu! Gemenerik! Huhuhu...

ARMAND. Ge moet niet overdrijven, Violetje. Ge zijt best te pruimen en voor uw keuken krijgt ge van mij een vijfenhalf op tien, maar soms zit ge te zagen en te klagen omdat ge niet weet welk kleeed ge moet aantrekken, terwijl ge geen kasten genoeg hebt om ze allemaal in op te bergen.

VIOLET. Huhuhu!

ARMAND. En hou nu op met snotteren, straks gaan de mensen nog denken dat ge 't meent ook.

VIOLET. Huhuhuhuhu!

ARMAND. Potverdekke... Ik heb zeker te veel gegeten? Ik voel me zo opgeblazen als een watermeloen.

VIOLET. Da's dan toch dat die veel te zoute, aangebrande frietbrol nog zo slecht niet was!

ARMAND. 't Is precies dat ik mijn migraine voel opkomen. Da's dat eten, hé. Ik neem een pilletje en ga naar bed. Slaapwel.

Hij geeft haar een zoen op het voorhoofd en gaat naar binnen.

Bijna helemaal donker. Op de achtergrond begint bloedstollende muziek

Violet blijft even zitten, gaat aan de deur luisteren, controleert of niemand toekijkt en op de tippen van de tenen sluipt ze weg. Violet is amper verdwenen of de deur gaat stilletjes open en daar verschijnt Armand in peignoir en op sloffen. Hij heeft een korte hengelstok onder zijn peignoir verborgen en sluipt achter Violet aan. De andere deur gaat ook open en daar verschijnt Dahlia. Ze houdt ook wat onder haar peignoir verborgen. Ze kijkt naar de kant waar Armand verdween en volgt hem.

Totale duisternis.

Bloedstollende muziek.

2.

We bevinden ons in De Bosjes. In De Bosjes staat een bank.

Het is intussen flink donker geworden. De maan schenkt amper nog wat van haar schaarse licht. We horen krekels die vrolijk tsjirpen. Ergens huilt een hond.

Een vrouwenfiguur sluipt op. Het is Violet. Nog een andere figuur sluipt op. Het is Cesar, die het kled van Dahlia en de accessoires aangetrokken heeft. Ze naderen mekaar en botsen. Violet kan een kreet amper onderdrukken.

CESAR. Sttt! Geen woord!

VIOLET. Mag zelfs een heel klein gillette niet?

CESAR. Nee.

VIOLET. Wie bent u?

CESAR. Céz ... zile.

Hij neemt haar bij de hand en zoekt op de tast de bank. Ze gaan zitten en houden mekaars handje vast.

CESAR. Oh, liefste Violetje, we moeten voorzichtig zijn.

VIOLET. Gij zijt dus Cécile, een goede vriendin van mij.

CESAR. Ja. En dat blijft zo, ook als iemand ons ziet.

VIOLET. Mij kan het niet schelen dat elke vent zo geil als boter wordt als hij ziet dat twee vrouwen hier met mekaar zitten te foeteren. *(Ze overlaadt hem met zoentjes.)*

CESAR. Maar stel ks dat Armand ks ons ks ontdekt...

VIOLET. Maak u geen zorgen om Armand. Die slaapt als een marter. Ik heb hem een extra portie frietjes met veel mayonaise gegeven, van die superplatte. Dan is hij zo opgeblazen als een os en krijgt ge hem met geen stokken wakker.

CESAR. Dan zullen we van die kwal geen last meer hebben.

VIOLET. Oh Cécile, wat heb ik u gemist!

Ze overladen mekaar met zoentjes. Tot ze ten slotte, innig verstrengeld en zuchtend gelukkig, wangetje aan wangetje komen te zitten.

VIOLET. Oh Cécile, ik denk niet dat ik zonder u verder wil leven.
CESAR. Vertel mij eens waarom, mijn poppemieke.
VIOLET. Omdat ik u zo graag zie natuurlijk.
CESAR. Oh Violetje. Ik zie u ook graag, hoor. En ik heb u zo vreselijk gemist!
VIOLET. Is dat echt?
CESAR. Ja, dat is echtig echt.

Armand, achteraan enigszins verborgen, komt kijken.

VIOLET. Oh Cécile, ik denk niet dat ik zonder u verder wil leven.
CESAR. Vertel mij eens waarom, mijn poppemieke.
VIOLET. Omdat ik u zo graag zie natuurlijk.
CESAR. Oh Violetje. Ik zie u ook graag, hoor. En ik heb u zo vreselijk gemist.
VIOLET. Is dat echt?
CESAR. Ja, dat is echtig echt.

We horen het gerommel van een overvolle maag. Armand vlucht weg.

VIOLET. Cécile? Hebt ge dat gehoord?!

CESAR. Wat?

VIOLET. Zo iets eigenaardig...

CESAR. *(Recht.)* Er zit iemand naar ons te kijken!

VIOLET. Bijlange niet. Blijf toch zitten. Het was eerder... 't Was precies of ons plaat bleef hangen.

CESAR. *(Gaat zitten.)* Denkt ge?

VIOLET. Ik ben er zeker van! Dat we mekaar graag zien is toch niet het enige wat we te vertellen hebben?

CESAR. Wel het belangrijkste.

VIOLET. Dat is waar, maar als we dat blijven herhalen wordt het wel vervelend.

CESAR. Laten we dan herbeginnen. Gij eerst.

VIOLET. Oh Cécile, ik denk niet dat ik zonder u verder wil leven.

CESAR. Vertel mij eens waarom, mijn poppemieke.

VIOLET. Omdat... omdat... ik... Ik weet het niet meer.

CESAR. Ge hebt gelijk. Willen we eens proberen om het over serieuze zaken te hebben?

VIOLET. Zoals?

CESAR. Het probleem waar we mee zitten en dat we discreet moeten oplossen.

VIOLET. En dat is?

CESAR. Armand. We moeten hem aan kant schuiven.

ARMAND. (*Achter op, met vrouwenstem.*) Nee, we moeten hem van kant maken!

CESAR. Juist. Hem een kopje kleiner maken kan voor mij evengoed!

ARMAND. (*Idem.*) Vierendelen!

CESAR. Ge hebt groot gelijk, Violetje.

VIOLET. Cécile! Nu gaat ge toch te ver!

ARMAND. (*Idem.*) Radbraken!

CESAR. We verzuipen hem terwijl hij zit te vissen!

VIOLET. Dat meent ge toch niet!

ARMAND. (*Idem.*) Hij vangt toch niks!

VIOLET. Maar Cécile, alsjeblieft!

CESAR. En dat alles tegelijk!

ARMAND. (*Idem.*) En dat alles tegelijk!

CESAR. Ik wist niet dat ge zo rap met mij akkoord zoudt zijn!

VIOLET. Maar ik heb niks gezegd! Waar haalt ge dat toch? Ik zie Armand graag. Ik wil hem geen kwaad doen!

CESAR. Aaah! Wie heeft er dan geantwoord?!

Armand op, de hengelstok in de aanslag.

ARMAND. Ik! Het kan mij weinig schelen dat ge van plan zijt mij van kant te maken of vier te delen of rad te braken of ver te zuipen, maar ik slaap niet als een marter, dom kieken, ik slaap als een marmot!

VIOLET. Armand...

ARMAND. Valsaards! Op heterdaad betrapt! Ik zie dat ik mij in u vergist heb, Violetje. Ik wist niet dat gij een lesbietje waart! En zo innig verstrengeld! Spijtig dat er maar één obstakel overblijft! Die kwal van een Armand! De lastige echtgenoot! Ik!

VIOLET. Mijn vriendin Cécile had het ongetwijfeld over een andere kwal...

CESAR. Maar Violetje heeft toch gezegd dat ze u nog altijd graag ziet!

ARMAND. Hebt ge dat gezegd, mijn lieveke?

VIOLET. Ja!

ARMAND. (*Geeft haar een flinke zoen.*) Maar dat walgelijke schepsel hier, ga ik persoonlijk radbraken, vierendelen en daarna voer ik haar stoffelijke resten aan de vissen!

CESAR. (*Met zijn gewone stem.*) Maar alleen Armand. Ge weet toch dat ik dat zo niet meen!

ARMAND. (*Haalt de pruik van Cesars hoofd.*) Ha! Ik had het moeten weten! Gij zijt het, echtschender in vrouwenkleren!

VIOLET. Misschien heeft hij die per vergissing aangetrokken, Armand.

ARMAND. Ik ben benieuwd wat mijn teerbeminde zusje zal zeggen als ze u zo aangestoten ziet, averechtse janet!

CESAR. Doe me dat niet aan, Armand! Ge moogt me radbraken en vierendelen, maar vertel niets aan Dahlia. Vraag wat ge wilt! Ge krijgt het!

ARMAND. Al wat ik wil?

CESAR. Ik zweer het!

ARMAND. Goed, ik zal niet onredelijk zijn. Om te beginnen wil ik, als chef de comptoir gerant worden in één van uw winkeltjes.

CESAR. Dat kan geen groot probleem zijn...

ARMAND. Ik ben nog niet klaar. Volgend jaar wil ik vier weken lang genieten van het leven. In een luxecaravan die drie keer groter is dan dat tuinhokje waar we nu in zitten. En dat allemaal op uw kosten!

CESAR. Dat meent ge niet!

ARMAND. Dat meen ik wel!

CESAR. Twee weken!

ARMAND. Ik ga eens kijken of mijn teergeliefde zus niet thuis is!

CESAR. Drie weken! Drie!

VIOLET. Armand, ge hebt gezegd dat ge niet onredelijk zoudt zijn!

ARMAND 't Is goed. Drie.

We horen opnieuw het gerommel van een overvolle maag.

ARMAND. Haaa! 't Wil lukken! Ik moet weer! Gij blijft met uw pikkels van mijn lief vrouwtje of ik trek het vel over uw oren! Verstaan?

CESAR. Zeker, Armand! Natuurlijk, Armand!

ARMAND. En ge verhuist naar deze hoek van de bank en gij naar die! En ge beweegt voor geen millimeter! (*Ze doen het.*) Ik ben direct terug!

CESAR. Al wat ge wilt, Armand, als ge de verschrikkelijke Dahlia maar niet gaat vertellen dat ik...

Armand stormt af. Dahlia stormt op met een deegrol.

DAHLIA. Te laat! De verschrikkelijke Dahlia weet alles al! Ha, dat stuk venijn is ook van de partij! Mijn kleed aantrekken dat ik bij Tiffany's besteld had! Hoe durft ge! Hoe komt gij daar aan? Gemenerik!

CESAR. Dat is de schuld van Felix! Hij heeft dat kleed in mijn armen geduwd, mij tien euro afgetroggeld en gezegd dat ik het aan u moest geven omdat hij te lui was om het zelf te brengen!

FELIX. (*Op.*) Luister niet naar die leugenaar, mevrouw Vitseroel! Toen ik u dat kleed wou brengen, heeft uw man mij gedwongen het aan hem te geven, ik zweer het! Hij wou er u mee verrassen, beweerde hij.

DAHLIA. Ha zo, mij verrassen! Ik ga u eens verrassen, wacht! (*Dreigt.*)

CESAR. Ik wou het u als verjaardagsgeschenk geven!

DAHLIA. Ik ben maanden geleden verjaard!

CESAR. Oeps! Dat was ik helemaal vergeten...

DAHLIA. Wacht! Ik ga uw geheugen even opfrissen!

CESAR. Niet doen, Dahlia! Laten we dit discreet oplossen!

ARMAND (*Op.*) En hoe gaat ge dat discreet oplossen? In zoutzuur misschien?!

VIOLET. Hewel? Zijt ge daar al?

ARMAND. Dat wist ge niet, hé Violetje? Dat ik zo snel kon zijn! Bij mij gaat dat nogal een gang, zu!

VIOLET. 't Doet me plezier dat ge toch ergens snel in zijt.

ARMAND. Zusje, wist ge dat die twee hier samen zaten te zweren om mij het hoekje om te helpen!

VIOLET. Maar Armand, hoe zouden we dat dan moeten doen? Hier zijn geen hoekjes!

We horen opnieuw het gerommel van de volle maag.

ARMAND. Alweer! (*Loopt af.*)

DAHLIA. En nu onder ons. Ge bedriegt mij niet alleen, maar ge wilt ook mijn broertje het hoekje om helpen.

VIOLET. // Dat is niet waar!

CESAR. // Dat is niet waar! Armand is een schijtlaars, akkoord, maar wie gaat er anders mijn rekken vullen?

FELIX. En ik wil mijn centen terug!

DAHLIA. Centen?

CESAR. Dat is niet waar, Dahlia! Ik moet hem niets!

FELIX. Gij moet mij wel iets! De inleg van de tiercé die ge beloofd hebt terug te betalen!

DAHLIA. Zijt ge weer bezig mijn geld te verkwanselen op de paarden?

CESAR. Dahlia, liefje, nooit meer! Ik zweer u...

FELIX. Wacht maar tot de zweer openbarst!

DAHLIA. Antwoord op mijn vraag.

ARMAND. (*Op.*) Voilà, daar zijn we ook vanaf! Heb ik iets gemist?

DAHLIA. Niet veel. Dat mijn Cesar waarschijnlijk weer op de tiercé speelt.

CESAR. // Dat is niet waar, mijn duifje!

FELIX. // Als je dat maar weet!

DAHLIA. En dat die schone van mij u een schijtlaars noemt!

FELIX. Terwijl hij mij nog geld moet!

ARMAND. Dat is 't toppunt! Daarnet wou hij mij nog een kopje kleiner maken!

DAHLIA. // Wablieft!

CESAR. // Ge moogt dat niet letterlijk opvatten, Armand!

ARMAND. En hij heeft mijn Violetje ontvoerd, mishandeld en misschien zelfs...

DAHLIA. Rhaaa!!

We horen weer gebrul, dat door Dahlia gemimed wordt. Ze wil een doodsbanje Cesar te lijf gaan, maar het Rare Mannetje verschijnt en klapt in de handen. Tableau vivant. Hij klapt

opnieuw en het laatste beetje licht dooft uit. In het donker horen we een enorm kabaal, geroep en getier. Op de achtergrond: mortieren, mitrailleurs, granaten. Blijkbaar wordt iedereen geslagen, gemept en vertrappeld!

3.

De volgende morgen. Langzaam licht. De vogeltjes fluiten een vrolijk lied.

Voor elke caravan ligt een figuur in een slaapzak.

Commissaris Peutermans op. Hij heeft een dik touw in de hand waar aan het andere eind blijkbaar iemand vast hangt.

PEUTER. Kijk hier, mensen! Wat ik gevon – Wel, waar is iedereen? Hallo? *(Hij klopt aan bij de twee caravans. Geen reactie.)* Hallo-o?

Dahlia op uit haar caravan. Ze draagt een verband rond het hoofd en heeft het erg moeilijk. Het Rare Mannetje op. Hij neemt het touw van de commissaris.

PEUTER. Maar Dahlia? Wat is er met u gebeurd?

DAHLIA. Slecht geslapen en uit mijn bed gedonderd.

ARMAND. *(Op caravan. Hij steunt pijnlijk op een hengelstok.)* Vraag me niets, want ik heb een kop als een voze radijs. Ik heb slecht geslapen en ben uit mijn bed gedonderd.

PEUTER. Het gaat hier duidelijk om een soort epidemie. Hoe komt het dat u zo gebogen loopt?

ARMAND. Dat komt door het gewicht van mijn gewei!

Cesar slaapt voor de caravan van Armand. De commissaris merkt hem op.

PEUTER. Wie is dit hier? Hela! Wakker worden!

Cesar wordt wakker en krabbelt moeizaam recht. Hij heeft een kanjer van een blauw oog.

ARMAND. Wat ligt gij hier voor mijn caravan te doen? Ge hebt er toch zelf een?

PEUTER. Nee maar, Cesar Vitseroel? Wat is er – Laat maar, u hebt slecht geslapen en u bent

uit uw bed gedonderd.

CESAR. Zij heeft mij uit mijn caravan gedonderd, ja!

Bij de andere caravan krabbelt Violet recht. Ze heeft een verband rond het hoofd en ze draagt een arm in een mitella.

PEUTER. U ook al! Wat is hier in 's hemelsnaam aan de hand?

Felix hinkend op en met een kanjer van een blauw oog en een aantal pleisters.

PEUTER. Schaepdrijvers? Hoe zie je eruit?

FELIX. U raadt het nooit, commissaris. Ik heb slecht geslapen –

PEUTER. En u bent uit uw bed gedonderd. Op uw camping is uit bed donderen blijkbaar schering en inslag! Hoe dan ook, terwijl jullie met een of ander volksvermaak bezig waren, heb ik hard gewerkt.

Het Rare Mannetje reikt hem het touw aan en verdwijnt. Peutermans haalt het touw binnen en daar verschijnt een flink in touw gerolde Dief.

PEUTER. Zo, beste mensen. Dit is nu het resultaat van grondig en deugdelijk speurwerk.

DAHLIA. Flink gewerkt, commissaris! Ge ziet dat die familie van mij is, hé!

PEUTER. Niet overdrijven, alsjeblief. Ik zou graag de status van bescheidenheid behouden die ik al die jaren moeizaam heb opgebouwd. Dit individu vond ik in het werkhok van de Pondorosa.

FELIX. Loods.

PEUTER. Sorry?

FELIX. Het is loods. Niet werkhok.

AGENT. (Op.) Chef?

PEUTER. Waar kom je me nu lastig mee vallen, De Petter? Zie je niet dat ik bezig ben met een verhoor?

AGENT. 't Is belangrijk, chef.

PEUTER. Ik hoop dat het belangrijk genoeg is om mij te storen!

AGENT. Wel, ik ben die vent weer tegengekomen.

PEUTER. Welke vent?

AGENT. Die met zijn struisvogel op de achterbank van zijn auto.

PEUTER. 't Is niet waar! Je hebt er hem toch achter gedraaid, hoop ik, De Petter?

AGENT. Dat was ik van plan, chef. Maar plots zei die struisvogel dat ik me met mijn eigen zaken moest bemoeien.

PEUTER. Wablief?

AGENT. Wel, hij deed zijn hoofd af, allee, ik bedoel, hij nam zijn kop af en toen zag ik dat de struisvogel eigenlijk een vent was.

PEUTER. Een of andere carnavalszot. En dat vind jij belangrijk genoeg om mij...

AGENT. Hij zei dat hij een agent van de federale was.

PEUTER. De federale!

AGENT. Ja, en ze waren in cognitie of zo bezig...

PEUTER. Incognito.

AGENT. Op die manier. Ze waren een criminele drugsbende op het spoor en daarom moest de lokale, ik dus, me met mijn eigen zaken bemoeien, zeiden ze.

PEUTER. De federale! Denken ze nu echt dat ze zich alles mogen permitteren! Ik zal mijn beste argumenten mogen bovenhalen om jouw flaters goed te maken, De Petter!

AGENT. Dat moest ik u zeggen, chef. Spijt me, chef.

PEUTER. Nu je hier toch bent... Sla dit individu in de boeien en breng hem naar het bureau.

AGENT. Hij is al geboeid, chef.

PEUTER. Dat kan zijn, inspecteur, maar ik ben niet geboeid door jouw prietpraat. De touwen los, de boeien aan! In die volgorde! Zou je daartoe in staat zijn of wordt het te ingewikkeld voor je garnalendrein?

AGENT. Zeker niet, chef.

De Agent ontrolt de Dief, terwijl alle anderen er geboeid staan op te kijken. Daarna slaat hij de Dief in de boeien. Intussen...

FELIX. Inspecteur? Kan ik u even spreken. Het is belangrijk. *(Maakt het geldgebaar.)*

PEUTER. Meneer Schaepdrijvers, wat heeft dit te betekenen?

FELIX. Het touw. Een kleine bijdrage in de onkosten zou...

PEUTER. Voor een stuk touw?

FELIX. Een stuk? Kijk eens goed hoe lang het is! Beschouw het als een bescheiden
huurgeld, commissaris, niet als een koop, want ik zou het touw graag terugkrijgen.

AGENT. Mag ik u iets vragen, chef?

PEUTER. (Is die nu nog niet verdwenen?) Doe wat je niet laten kunt, inspecteur.

AGENT. Hebt u er al aan gedacht de bivakmuts van zijn hoofd te halen?

PEUTER. (*Verveeld.*) Dat was ik net van plan, dank u wel! (*Hij neemt de bivakmuts.*) Pol?!
Wat een vangst! Lieve mensen, dit is Pol de Pokdalige! Hem probeer ik al jaren te
pakken te krijgen. Zéér gevaarlijk individu! Bekijk hem! De schelmerij staat op
zijn gezicht te lezen!

DIEF. Uw eigen smikkel al eens goed bekeken, Kleutermans?

PEUTER. Peutermans. Waarom zou ik?

DIEF. Omdat ik er versted van sta dat gij niet voortdurend voor uw eigen op de loop
gaat! Of kent gij het toppunt van durf niet?

PEUTER. Nee! Vertel het mij!

DIEF. Met een smoel als de uwe op straat durven komen!

PEUTER. Pokdalige, ik verbied u formeel mij te beledigen!

DIEF. Ik beledig u niet, ik vertel gewoon de waarheid! Trouwens, ik heb nog een kleine
verrassing voor u. Als ge tot hier wilt komen, zal ik ze u geven.

PEUTER. (*Nadert.*) Ik ben benieuwd.

DIEF. Een cadeautje, speciaal voor u!

De Dief geeft de commissaris een ferme knie. Die krampst in elkaar.

DIEF. Met mijn complimenten, Peuter Pietermans!

PEUTER. (*Moeizaam.*) Pie-ter Peu-ter-mans...

AGENT. Mag ik de verdachte fouilleren, chef, terwijl u rustig verder verkrampt?

PEUTER. Standaardprocedure, inspecteur! Maar bel eerst de 112. Dringend! (*Agent belt.*)

CESAR. (*Tot Armand.*) Als dat geen gehaktballen zijn, weet ik het niet meer!

ARMAND. (*Tot Cesar.*) In 't andere geval zijn ze ferm geklutst!

CESAR. (*Tot Armand.*) Stel u voor dat het zijn hersenen waren!

ARMAND. (*Tot Cesar.*) Zitten die bij hem daar dan niet?!

CESAR. (*Tot Armand.*) Bijlange niet! Hij kan toch niet klutsen wat hij niet heeft!

De twee brullen van het lachen. Tot de commissaris hen met vlamme blik bekijkt...

AGENT. Iedereen op een rechte lijn!

De vijf doen het. Felix staat als eerste. De Inspecteur fouilleert hem en vindt de som geld.

AGENT. Hierzo, chef. Waar zou hij dit gestolen hebben?

DIEF. Zeg! Dat geld is van mij, hé pipo!

FELIX. Dat is niet waar! Dit zijn mijn zuurverdiende spaarcenten!

CESAR. Luister niet naar die afzetter, inspecteur Piemelmans!

PEUTER. Peu-ter-mans!

CESAR. Hij liegt dat hij zwart ziet! Zwart is zijn lievelingskleur! Zijn prijzen zijn schandelijk hoog, maar hij draagt nooit iets af aan de belastingen! En hij koopt al zijn gerief in 't zwart! En hij heeft hier zelfs een louche handeltje in vrouwenlingerie! In 't zwart! En hij troggelt iedereen zijn geld af! In 't zwart! En dat doet hij al van toen hij peuter was – met mijn excuses, commissaris Peutermans – In de kleuterklas koeioneerde hij iedereen. In 't zwart! En hij... en hij... *(Hijgt.)*

PEUTER. Nog iets?

CESAR. Nee.

PEUTER. Geef die zuurverdiende spaarcenten maar aan mij, inspecteur. Wij zullen wel uitmaken wat van wie is. Ik luister, Schaepdrijvers.

FELIX. Dat is het geld dat dat individu eerst van mij gestolen had en dat ik van hem terug gepakt heb!

DIEF. Gepikt! Niet gepakt!

PEUTER. Als ik goed geluisterd heb, is het hoe dan ook gestolen geld.

CESAR. Dat Felix eerder van mij gestolen had. Het is dus van mij! Van mij!

DAHLIA. Hoe komt gij aan zoveel geld?

CESAR. // Pfskcht...

PEUTER. // Later, Dahlia! Later! Mijne heren, van wie is dit geld?

CESAR. /// Van mij!

FELIX. /// Van mij!

PEUTER. Het is duidelijk dat geen van u beiden zich erg coöperatief toont. Ik vraag het nog

één keer! Van wie is dit geld!

CESAR. // Niet van hem!

FELIX. // Niet van hem!

PEUTER. *(Tot Dief.)* Weet u van wie dit geld is?

DIEF. Van die daar!

PEUTER. Van wie van de twee, pokdalige!

DIEF. Van die met zijn onnozel gezicht.

PEUTER. Maar ze hebben allebei een onnozel gezicht! Wel?

DIEF. Ik zeg niets meer. Ik spreek alleen nog in bijzijn van mijn advocaat.

Iedereen – Cesar en Felix in het bijzonder – reageert op zijn/haar manier of dringt aan.

DIEF. Goed!! Het geld is eigenlijk van die dikke parvenu met zijn onnozel snorretje. *(Of andere kenmerk van Cesar.)* Madam, wilt ge wat weten? Die twee spelen op de tiercé. Daar heb ik hen persoonlijk bezig over gehoord!

DAHLIA. Dat weet ik! Waar hebt gij zoveel geld gehaald?

CESAR. Dahlia, mijn engeltje, ik kan het u allemaal uitleggen, want ge ziet het...

DAHLIA. Want ik zie het natuurlijk allemaal verkeerd! Legt gij me dan eens uit hoe ik het *juist* moet zien!

PEUTER. Nu niet, mevrouw, nu niet! Pokdalige, spreek je de waarheid?

DIEF. Commissaris, hier voor u staat een eenvoudig, maar doodeerlijk man. Ik kan niet liegen. Ik zweer op het hart van wijlen mijn arme, teergeliefde moeder dat ik slechts de waarheid spreek. Ik ben ooit ook een lief baby'tje geweest, meneer Cooremans...

PEUTER. Peu-ter-mans!

DIEF. ... geboren uit een zwakke, onschuldige vrouw. Dat was mijn arme, lieve moedertje die mij veel te vroeg ontvallen is en die ik nog steeds mis alsof het gisteren was. Door verdriet overmand, heb ik amper leren spreken. Slechte vrienden hebben mij tegen mijn zin het slechte pad doen bewandelen. *(De Dief en de commissaris zitten nu allebei naast mekaar te snotteren.)* Ik kon er niets aan doen! Ik moest wel. Ik had geen keuze. Kunt gij mij vergeven, commissaris Peuter-mans?...

PEUTER. (*Snikkend.*) Mensen, ik kan uit de oprechte woorden van deze brave man slechts besluiten dat dit geld van in den beginne eigendom was van deze heer. (*Geeft het geld aan Cesar.*)

CESAR. // Haa! Heerlijk! (*Hij kust het geld.*)

FELIX. // (*Haast in tranen.*) Mijn geld... Mijn schoon geld...

DAHLIA. (*Ze rist het geld uit Cesars handen.*) Zo, manneke! Een fortuin is het niet, maar 't is een mooi begin.

CESAR. Waarom?

DAHLIA. Om een advocaat te raadplegen, want wij gaan scheiden!

Protest van Cesar, Armand en Violet: Allee dat gaat ge toch niet doen! Toe Dahlia! Enz...

VIOLET. Dahlia, luister. Als gij bij Cesar blijft, blijf ik bij Armand. Ik zweer u, dat is ook niet alles.

ARMAND. Zal 't gaan, ja!

VIOLET. Denkt ge dat getrouwd zijn met iemand gelijk gij plezant is? Dat snurkt de godganse nacht, dat stampt mij bijna elke nacht de grond op omdat meneer plaats nodig heeft, dat heeft winter en zomer zweetvoeten en dat trekt nooit de chasse als hij naar 't toilet is geweest!

ARMAND. Euh... En gij... En gij...

VIOLET. Wat ik? Ge moet precies ver gaan zoeken, ventje?

CESAR. Ge zijt er al even slecht aan toe als ik, Armand.

DAHLIA. Watte!

ARMAND. Ha ja? Waarom hebt ge dan niet genoeg aan die van u?

CESAR. Verandering van spijs doet eten, tot ge op de duur alle dagen weer 't zelfde binnen speelt. Dahlia, doe me dat niet aan. Wat zou ik zonder u?

DAHLIA. Gij hebt mij nodig, omdat ge, net als die slimmen daar, nooit de chasse trekt. Als ik het niet doe, wie moet het dan doen?

CESAR. Het spijt me... Als ge bij mij blijft, dan zal ik in ' vervolg elke keer dat ik...

DAHLIA. Hou uw loze beloftes maar voor u. Vermits ik dat geld niet aan een advocaat zal geven, ga ik er mij een leuk kleedje mee kopen. Allee, 't is goed voor één keer.

Dikke knuffel van Cesar en Dahlia. Iedereen blij, op Felix na.

- FELIX. Zeg! Dat is wel met mijn geld, hè! Commissaris, ik moet u absoluut iets vragen.
- PEUTER. Wat nu weer, Schaepdrijvers?
- FELIX. Hoe bent u te weten gekomen dat Pol de Pokdalige in de loods van de Pondorosa lag?
- PEUTER. Ik kreeg de gouden tip via een anonieme telefoon.
- FELIX. Van wie? Van wie?
- PEUTER. Van iemand die onbekend wenste te blijven.
- FELIX. Dan heb ik goed nieuws. De onbekende is bekend! Dat ben ik!
- PEUTER. Dat is dan jammer, want de gouden tip betekent... *(Wrijft de vingers over mekaar.)*
En geen klein beetje!
- FELIX. *(Haast in tranen.)* Ja, maar... maar... Ik was het! Geloof me toch!
- PEUTER. Dat kan zijn, Schaepdrijvers, maar vermits je absoluut anoniem wou blijven...
- FELIX. Commissaris, er is maar één persoon die kan getuigen dat ik de waarheid spreek:
Pol de Pokdalige.
- DIEF. ...
- FELIX. Pol, doe nu niet flauw. Ge weet toch dat we stonden te luisteren hoe... en dat ik u dan een klap heb gegeven.
- DIEF. Dat klopt.
- FELIX. Zie je nu!
- DIEF. Maar aangezien ik van mijn sus ben gedraaid, kan ik niet zeggen wie mij naar de loods heeft gebracht.
- FELIX. 50 € als ge getuigt!
- CESAR. 100 € als ge zwijgt!
- ARMAND. 200 €!!
- DIEF. Wat moet ik daarvoor doen?!
- ARMAND. Ha? 'k Weet niet...
- DIEF. Niemand voor 300?!
- AGENT. Sta me toe, chef, maar dit riekt naar omkoperij! Er is slechts één persoon die weet wie Pol de Pokdalige in de loods heeft gelegd en dat is degene die er hem naartoe

heeft gebracht.

PEUTER. Dat had ik zelf ook kunnen bedenken, De Petter! Natuurlijk geloof ik niet klakkeloos wat meneer Schaepdrijvers beweert. Maar is het niet de taak van een speurder om alles grondig te onderzoeken?

AGENT. Zeker, chef!

PEUTER. Doe dat dan!

AGENT. Ik, chef?

PEUTER. Zie jij hier nog iemand die kan nadenken en even *slim* is als jij?

AGENT. Natuurlijk niet, chef... Dank u, chef! Iedereen hier komen staan. (*De vijf doen het.*) Degene die Polleke de Pokdalige in dat kot heeft gestoken...

FELIX. Loods!

AGENT. ... moet zeker en vast kunnen zeggen wat zich in die loods bevond. Meneer Schaepdrijvers zal zeggen of het klopt of niet. Zo goed, chef? Opgepast, goed luisteren, hier komt de vraag. Noem twee voorwerpen die ge gezien hebt in de loods van de Pondorosa. De tijd gaat nu in.

We horen de sirene van de ziekenwagen.

AGENT. Wat hebt u in die loods gezien?

DAHLIA. Een haardroger. Een krultang.

FELIX. Aan een opgeschilderde kerstboom moet natuurlijk van alles hangen!

AGENT. En u!

ARMAND. Een lege patattenzak. Een luchtballon.

FELIX. In het eerste past zijn persoon en in het tweede zijn verstand.

AGENT. De volgende!

VIOLET. Bezems. Emmers!

FELIX. Een loods dient om rommel in op te bergen van vrouwen die niets beters te doen hebben!

CESAR. Een strijkplank. Een vaatwas. (*Iedereen lacht.*) Ja, zeg! Ik kan er toch ook niet aan doen dat ik thuis moet strijken en afwassen!

PEUTER. Het is duidelijk dat jullie niet weten vanwaar de wind komt.

FELIX. Zal ik u eens vertellen wat er in de loods ligt: een Stiga zitmaaier Estate 2084, een

heggenschaar 62 cm. Een snoeikettingzaag... Moet ik de waarde van de artikelen vermelden, commissaris?

PEUTER. Nee, Schaepdrijvers. We weten zonder jouw uitleg ook wel dat een eigenaar weet wat in zijn koterij steekt!

Twee verpleegsters komen op met een brancard.

VERPL. Wie is het slachtoffer?

PEUTER. Dat ben ik!

De commissaris, die al lang vergeten was dat hij een knietje had gekregen, lijdt plots veel pijn en gaat met de hulp van de verpleegsters op de brancard liggen.

VERPL. Bent u wel zeker dat u het enige slachtoffer bent? Ik heb de indruk dat er zich hier een hele ziekenboeg verzameld heeft.

PEUTER. Niets van aantrekken, zuster. Die zijn als katten, ze genezen zichzelf.

De verpleegster buigt zich naar de commissaris. Zijn oog valt op haar weelderige boezem.

PEUTER. Waar heb ik u nog gezien?

VERPL. U bedoelt?

PEUTER. Kan het zijn dat we mekaar al eens hebben ontmoet?

VERPL. Ik kan me niet herinneren dat ik met u ooit op een feestje heb liggen rollebollen.

PEUTER. Toch ken ik u ergens van...

VERPL. Van de brandweer waarschijnlijk. De commandant is mijn tweelingzus.

PEUTER. *(Kijkt opnieuw in de decolleté van de verpleegster.)* Nu zie ik het duidelijk! Tweelingzussen! Inspecteur, doe verder met de quiz, alsjeblieft, terwijl ik de zaken hier in het oog houd!

VERPL. En wat hebben ze u allemaal aangedaan?

PEUTER. Ik heb een stevig knietje gekregen. Ik zou het op prijs stellen als ik u eens van dichtbij mocht bekijken. Euh, ik bedoel: als u de verwonding eens van dichtbij kon bekijken.

VERPL. *(Opent brutaal de knieën van de commissaris, die het uitschreeuwt!)* Hmm... Ik

denk niet dat het zó erg is.

PEUTER. Bent u zeker?

VERPL. Uw broek is niet eens beschadigd! Maar als u aandringt, wil ik gerust van naderbij... *(Friemelt aan zijn broek.)*

PEUTER. Wacht, wacht! Wordt het operatie of amputatie, juffrouw?

VERPL. Er bestaat nog een derde mogelijkheid, agent. Namelijk castratie. Maar daar heb ik niet over te beslissen. *(Recht.)*

PEUTER. Zie je nu, De Petter, hoe ver we dank zij jouw snuggere ideeën, geraakt zijn!

FELIX. *(Pijnlijk kruiperig.)* Excuseer, zuster, maar deze meneer is geen agent, maar de heer Peutermans, commissaris van politie. Commissaris Peutermans, mag ik u, voor u uw ongetwijfeld pijnlijke operatie ondergaat, beleefd iets vragen?

PEUTER. Ga uw gang.

FELIX. Mag ik eerst en vooral van de gelegenheid gebruik maken om u een spoedig herstel toe te wensen?

PEUTER. Jaja, 't is al goed, Schaepdrijvers!

FELIX. Hoeveel bedraagt de beloning voor de gouden tip?

PEUTER. Duizend euro!

Dit is te veel voor Felix. Hij valt met veel vertoon plat achterover. De verpleegsters rapen hem op en leggen hem op de commissaris.

PEUTER. Haal dat van mijn lijf! Doe dat hier weg! *(Enz...)*

De verpleegsters dragen de twee weg. De Petter begeleidt de dief.

Armand wordt door de anderen gefeliciteerd.

Black-out.

4.

Licht.

Felix en Cesar op.

FELIX. Nee, meneer Vitseroel, U hebt ongelijk als u zoiets denkt. Ik ben een doodeerlijk man, en daarom

CESAR. Wat ge nu zegt!

FELIX. en daarom wou ik u nogmaals datgene vragen waar ik recht op heb!

CESAR. Gij hebt recht op niemendal! Zeker niet van mij!

FELIX. U hebt opnieuw ongelijk. Het gaat om een dienst die ik u heb verleend, waarmee ik niet alleen uw verblijf op de Pondorosa, maar tevens uw leven aangener heb gemaakt.

CESAR. Trouwens, mijn echtgenote heeft het geld van de tiercé!

FELIX. Ik ben ervan overtuigd dat uw liefvallig vrouwtje het met mij eens is.

CESAR. Laat mijn liefvallig vrouwtje hier alstublieft buiten!

Dahlia probeert een loodzware koffer uit de caravan te sleuren.

FELIX. Wie is er over haar begonnen? Kijk, daar is ze juist. We kunnen het haar misschien vragen.

CESAR. Durf-het-niet!

FELIX. Madam Vitseroel, ik heb u een belangrijke mededeling te doen.

DAHLIA. Meneer Felix, // gij komt als geroepen! ///

FELIX. // Zeg maar Felix.

DAHLIA. /// Zoudt ge mij met deze koffer...

FELIX. Natuurlijk. *(Helpt haar.)*

DAHLIA. Aan mijn man moet ik het niet vragen, die steekt liever zijn kop in 't zand.

CESAR. *(Achter Felix aan. Stil.)* Ik steek gans uw koterij in brand!

DAHLIA. Wat zegt ge, bolleke?

CESAR. Gij eet vanavond stoverij van mijn hand.

DAHLIA. Dat is echt lief, Cesarke!

CESAR. (*Idem.*) Ik hang u op aan de hoogste boom!
DAHLIA. Wat zegt ge, bolleke?
CESAR. Zolang gij maar hoopt op 'n droom.
DAHLIA. Ge zijt weer in een poëtische bui, lief Cesarke!
CESAR. (*Tot Felix.*) 't Is goed. Ga daar maar staan!
FELIX. Doe boete, want gij gaat eraan!
CESAR. 't Zal u zuur opbreken!
FELIX. 'k Zal u duur afrekenen!
DAHLIA. 't Is precies of ik ergens een echo hoor.

Cesar staat nu vlak achter Felix en geeft hem een ferme trap onder zijn broek.

FELIX. Au!!
DAHLIA. Cesar, wat doet ge nu?
CESAR. Niets, poppetje. Ziet ge wat die sukkel krijgt omdat gij uw koffer te zwaar maakt!
Rugpijn!
DAHLIA. Aan 't verlengde van zijn rug, zeker!
CESAR. Ik heb u nog zo gezegd om alles in twee koffers te pakken.
DAHLIA. Als ge 't beter weet, moogt ge 't in 't vervolg in mijn plaats doen. Meneer Felix, //
't was een plezier om in uw camping te verblijven. Het gezelschap, daar gaan we
het niet over hebben. Maar we komen volgend jaar zeker terug. Is het niet, schat?
FELIX. // Zeg maar Felix.
CESAR. (*Grommelend.*) Als we genoeg drinkgeld hebben gespaard tenminste.
DAHLIA. Als ge nu mijn koffertje naar de parking wilt brengen? Cesar? (*Maakt het
pingping-gebaar.*)
CESAR. Waarom?
DAHLIA. Waarom moeten er altijd vragen gesteld worden! (*Ze rist zijn portefeuille uit zijn
zak.*) Is dat alles? (*Ze haalt er een muntje uit.*) Alsjeblieft, meneer Felix, uw
drinkgeld. Meer heeft mijn man jammer genoeg niet op zak. Wat hebt gij allemaal
met mijn geld uitgespookt!
CESAR. Dahlia, ge zijt toch niet van plan ambras te maken waar iedereen bijstaat!
DAHLIA. Nee. Wacht tot we thuis zijn, manneke!

FELIX. *(Tot Cesar.)* Duitenkliever!

CESAR. *(Tot Felix.)* Geldwolf!

DAHLIA. Och ja, meneer Felix, gij moest mij nog iets belangrijks vertellen.

Cesar gaat achter de rug van Dahlia met zijn vinger over zijn keel + nog andere gebaren.

FELIX. Ik... Euh... Ja, maar 't is niet zó belangrijk. Dat u... Euh... Dat u ook gewoon Felix mag zeggen.

DAHLIA. Dat zal dan voor een volgende keer zijn! *(Tot Cesar.)* Als ge de mensen daar moet voor derangeren...

Felix sleurt de zware koffer naar de parking. Violet komt het vissersgerief van Armand bij de deur zetten en gaat terug naar binnen.

ARMAND. *(Op.)* Ons vakantie zit erop. We kunnen naar huis.

CESAR. Wij ook! Waar is Violet?

DAHLIA. Daar hebt gij geen zaken mee... Waar is Violet?

ARMAND. Die is 't kot nog van boven tot onder aan 't opkuisen.

DAHLIA. Ik ga de koffer in de auto helpen laden. Broer? Als ik u niet meer zie... *(Bitter.)*
Ks! Tot over...?

ARMAND. *(Zuur.)* Ks! ...Zoveel jaren, zeker? // Of tot ge eens op bezoek komt.

DAHLIA. // Of tot ge eens op bezoek komt. *(Als ge tenminste thuis zijt.) (Af rechts.)*

ARMAND. ('t Is te hopen van niet.)

CESAR. En wij zien mekaar morgen al.

ARMAND. Want er moet gewerkt worden. Als gerant van een Vitseroel-Winkelketenwinkel zal ik u eens tonen op welke manier ik mijn personeel ga aanpakken! Lieveke?

VIOLET. *(Achter.)* Ja, mijn droomprins?

ARMAND. Zijt ge niks vergeten?

VIOLET. *(Op caravan met bezem.)* Wat dan, engeltje?

CESAR. Haa! Daar is ze zie! *(Is van plan uitgebreid afscheid te nemen van Violet.)*

ARMAND. Hela! Gij geneert u precies niet!

CESAR. Een knuffelke. Kunt ge daar niet tegen, misschien?

ARMAND. Niet als dat knuffelke langer dan drie seconden duurt!

CESAR. Kom zeg, Armand. 't Is gewoon uit vriendschap.

ARMAND. Als ge niet maakt dat uw handen in een twee drie in uw broekzakken zitten, zult ge heel uw volière horen fluiten!

Cesar stopt zijn handen vliegensvlug beschermend in zijn broekzakken en loopt zo af caravan.

ARMAND. En gij? Zijt ge niet vergeten een en ander naar de auto te dragen?

VIOLET. Een en ander naar de auto?

ARMAND. Ge zoudt toch niet willen dat Felix dat doet?

VIOLET. Nee. Dan zijn we er weer aan voor de moeite!

ARMAND. Dus zult gij het moeten doen! Vooruit, waar wacht ge op?!

VIOLET. Maar Armand... Wat krijgt gij zo ineens? Dat ben ik niet gewoon van u!

ARMAND. Word het dan vlug gewoon, mijn duivelin!

VIOLET. Maar Armanke, alsjeblief!

ARMAND. Niks Armanke! Want de paljas, de lamme goedgezak bestaat niet meer! En 't zal niet om te lachen zijn! Als ge niet alles vlug naar buiten haalt, kunt ge te voet naar dat afgelikt villaatje van ons, waar ik moet opletten in welke zetel ik mijn gazet lees en waar ik voor elke tegel waarop ik mijn voeten zet een ander paar sloefkes moet aantrekken.

VIOLET. Maar allee Armand. Nu overdrijft ge toch...

ARMAND. Van het koertje naar de veranda: één. Van de veranda naar de keuken: twee. Van de keuken naar het salon: drie! Van het salon naar de hall: vier. Beneden aan de trap: vijf. En dan ben ik nog niet in de slaapkamer! Als ik nog niet moe ben van een dag hard werken als gerant in mijn filiaal van de Vitseroelketen, dan ben ik uitgeput van het sloeffen aan- en uittrekken voor ik mijn bed bereik!

VIOLET. Is 't zo erg?

ARMAND. 't Is zelfs nog veel erger! Als de collega's zeggen: *ik ga naar huis*, weet ge wat ik dan antwoord? *Ik ga naar 't sloeffenkot!*

VIOLET. Misschien kunnen we dat aantal sloefkes met één paartje verminderen?

ARMAND. Met vijf of zes paartjes zou beter zijn.

VIOLET. Drie of vier.

ARMAND. Goed, vier dan. En haal nu alles maar naar buiten! (*Geeft haar eens flinke pets op haar poep.*) En een beetje vlug!

VIOLET. Ooooh!! (*Ze geeft hem de bezem en haast zich naar binnen.*)

FELIX. (*Op rechts.*) Ook vertrekkensklaar, Meneer Solleveldt?

ARMAND. Vertrekkensklaar, meneer Schaepdrijvers!

FELIX. Zeg maar Felix. Niemand nodig om de bagage...?

ARMAND. Daar zorgt mijn vrouw wel voor. Dat spaart een hoop drinkgeld uit. (*Bij de deur.*) Hoe zit het, sjoe? Komt er nog wat van?

VIOLET. (*Achter.*) Ik ben direct bij u, lieverd!

ARMAND. Haast u maar voor ik uit mijn krammen schiet!

VIOLET. (*Achter.*) Ik heb uw vissersgerief al bij de deur gezet, want ik weet dat gij dat liever zelf draagt!

ARMAND. Als ge dat maar weet! (*Hij gaat het nemen.*) 't Is alleen wachten op u, mijn duivelin!

VIOLET. (*Op, beladen onder de rugzak, pakken en valiezen.*) Hier ben ik al!

FELIX. Meneer en mevrouw Solleveldt, goede thuisvaart. (*Steekt hand uit voor een fooi.*)

ARMAND. Merci! (*Geeft Felix een klets op zijn hand.*) Tot volgend jaar. Ziet ge nu dat ge een flinke meid kunt zijn als ge dat wilt!

VIOLET. Armand, het bovenste pak gaat er precies afvallen. Kunt ge me daar even mee helpen, alstublieft?

ARMAND. Nu niet, hé lieveke. Ge ziet toch dat ik mijn handen vol heb!

VIOLET. Sorry, zoeteke...

ARMAND. Flink zo, dan kunnen we op weg. Of wacht even. (*Hij zet zijn visgerief weg en neemt de kleine rolwagen van haar over.*) Ik neem dit wel.

VIOLET. Merci, Armanke. Da's heel lief!

ARMAND. Ga gij maar voorop, mijn boterkoekje, ik kom zo.

Violet gaat rechts af. Armand struikelt over de steen, maar houdt zich recht.

ARMAND. Gezien, Felix? Wat een ezel zeker niet doet? (*Af rechts.*)

Felix sloft af, overvallen door een diepe depressie. Dahlia op caravan met haar nieuwe hoed

en haar zonneplu.

DAHLIA. Goed. Ik ben klaar. Gaan we?

CESAR. *(Achter haar op met zijn visgerief.)* Goed rondgekeken? Niets vergeten?

DAHLIA. Ik geraak precies niet buiten. Dat komt ervan als ge een veel te kleine caravan huurt waar ge u met moeite kunt dr...

Cesar geeft haar een flinke duw in de rug en Dahlia vliegt naar buiten. Ze valt languit.

DAHLIA. Zeg, lomperik! Ik ging net mijn hoofd kantelen!

CESAR. Dat heeft geen belang! Ge zijt buiten geraakt! Dat is het voornaamste!

DAHLIA. *(Krabbelt recht en scharrelt alles bij mekaar.)* Cesar, ge hebt mij in 't begin van 't bedrijf gezegd dat ge me op 't einde ging uitleggen waarom gij dat schepsel van een Violet vandoen hebt en waarom ik niet goed genoeg meer was.

CESAR. Dat klopt maar voor de helft.

DAHLIA. Hoe dat klopt maar voor de helft?

CESAR. Ik heb nooit over u gezegd dert geniet goed genoeg waart! Ge zijt zelfs veel te goed voor mij.

DAHLIA. Daar kan ik u moeilijk ongelijk in geven! En gij hebt zeker geen andere vrouw nodig als ge weet dat ik er twee waard ben!

CESAR. Ge hebt weer gelijk, maar...

DAHLIA. Andere mannen, die zijn fier op hun vrouw. Dat ze zich verzorgt, mooi gekleed loopt!

CESAR. Dat is absoluut...

DAHLIA. Maar nee, als ik de boodschap begrepen heb, zou ik er als een slons moeten bijlopen! Wel? Ge zegt niks?

CESAR. Waarom moet ik nog iets zeggen als gij alles al hebt gezegd?

DAHLIA. ...

CESAR. Luister, Dahlia, ik ben die parfums en al dat spuitbussengedoe meer dan beu. Wanneer gaat ge nog eens ruiken naar een fijn okselaroma? Wanneer gaan uw haren hun natuurlijke dofheid terugvinden? Wanneer gaat ge nog eens een scheetje laten, zodat ik weet dat ge zijt zoals iedereen. Gij zijt niet natuurlijk

meer, Dahlia, met al die lagen crème op uw gezicht. Ge zijt gelijk een koe die in een megastal wordt gefokt op smakeloos stro, niet op een wei met geurig gras vol echte vlaaien.

DAHLIA. Bedankt omdat ge me met een koe vergelijkt.

CESAR. Ik ben ooit smodderverliefd op u geweest, Dahlia, maar mijn verliefdheid ligt wel onder een dikke laag stof.

DAHLIA. Een vette laag koemest, zult ge bedoelen.

Armand en Violet op. Ze zien hen bezig.

CESAR. Maar als gij opnieuw mijn koetjeboe in de wei zoudt willen worden...

DAHLIA. Oh ja, Cesarke! Met alle plezier!

ARMAND. 't Is toch schoon, hé.

VIOLET. Als gij dat schoon vindt...

CESAR. Dan zou ik u misschien wat liever zien.

ARMAND. 'k Ben er bijna jaloers op. (*Scharrelt haar vast.*) Kom! Naar de Bosjes!

DAHLIA. Gaat gij dan weer mijn Toroken de stier zijn?

VIOLET. Maar Armand...

CESAR. Met alle plezier!

VIOLET. Neem uw visgerief en we zijn hier weg!

DAHLIA. Kom, we hebben nog even de tijd!

CESAR. Nu?

ARMAND. Niks van! Waar wachten we op om opnieuw jong te zijn en zotte stoten uit te halen? Kom mee! (*Hand in hand af naar De Bosjes.*)

DAHLIA. Moeten we misschien nog op iets wachten? Alleszins niet op die twee daar!

CESAR. Absoluut niet! (*Hij wil haar meetronen naar De Bosjes.*)

DAHLIA. Nee! De Bosjes zijn bezet, omdat gij niet van de rapsten zijt!

CESAR. Langs daar dan!

DAHLIA. Daar is niets!

CESAR. Jawel! 't Kot van Felix!

Dahlia rechts af. Cesar wil haar volgen, maar dit keer struikelt hij over de steen en komt

languit op de grond terecht. Felix op.

FELIX. Loods!

*Cesar gaat op één elleboog leunen en zucht diep terwijl hij het publiek in de ogen kijkt.
(Precies hetzelfde als Armand in DEEL EEN.)*

FELIX. *(Op)* En mijn geld?! Wanneer krijg ik mijn geld?!

Dahlia op. Ze sleurt Cesar recht en beiden lopen af.

Felix, tot tranen toe bereid, roept: “Waar zit mijn geld! Ik wil mijn geld!” Enz... Dan verdwijnt hij naar links, jammerend over zijn geld.

Even een lege scène.

Muziekje.

5.

Het Rare Mannetje komt op en drentelt naar voor met zijn grootste cactus. De cactus valt om.

MANNETJE. Kamelot! Dikke kamelot!

IEDEREEN. *(Achter)* Op de camping!!

Iedereen op.

Groeten.

E I N D E

Verantwoording

Ik heb een *Dolle Komodie* geschreven.

Tenminste, ik hoop dat ik een *Dolle Komodie* heb geschreven.

Ik heb er ingrediënten zoals misverstanden, travestie (hoewel geen klassieke), aangebrande humor... proberen in te stoppen. Daarna heb ik alles flink in de verf gezet, zodat je met *Kamelot op de Camping* maar voor één doel kan kiezen: lachen geblazen.

Kamelot op de Camping is ontstaan als een titel met een alliteratie. Meer was er niet. De rest zal wel volgen, dacht ik aanvankelijk en in het begin was dat ook zo. Daarna werd het echter moeilijker dan verwacht en ten slotte duurde het hele proces bijna vier maanden.

Wat komedies betreft ben ik niet aan mijn proefstuk. Ik schreef eerder al *Felix en Diana*, *Verstoopt*, *De Snor van...* en *Pantalone, verliefd en verloren*, een Commedia dell'Arte-pastiche. *Kamelot op de Camping* is een zijweg, ik weet niet of ik nog andere *dolle komedies* zal schrijven. Maar u weet dat de weg naar de hel geplaveid is met goede voornemens...

Misschien hebt u interesse voor een ander genre?

Dan mag u in de bib van *Op&Doek* altijd een (of meerdere) van onderstaande werken ontlenen. (Ontlenen is gratis en het aantal werken dat digitaal wordt aangeboden, groeit.)

- * *De Brief* gaat over tweelingzussen.
- * *Dochters* gaat over autisme (daar mag soms mee gelachen worden.)
- * *Memorandum* is een familiedrama (ik heb het een *tragikomedie* genoemd.)
- * *Puzzels* gaat over dementie, en daar mag ook mee gelachen worden.
- * *Vuisten* gaat over huishoudelijk geweld en daar wordt niet mee gelachen.
- * *Wouter* is het resultaat van een verkrachting

U vindt bij *Op&Doek* eveneens een 50-tal vertalingen en bewerkingen van mijn hand.

Ik hoop dat u plezier beleeft aan *Kamelot op de Camping*.

Ik dank u.

HC.